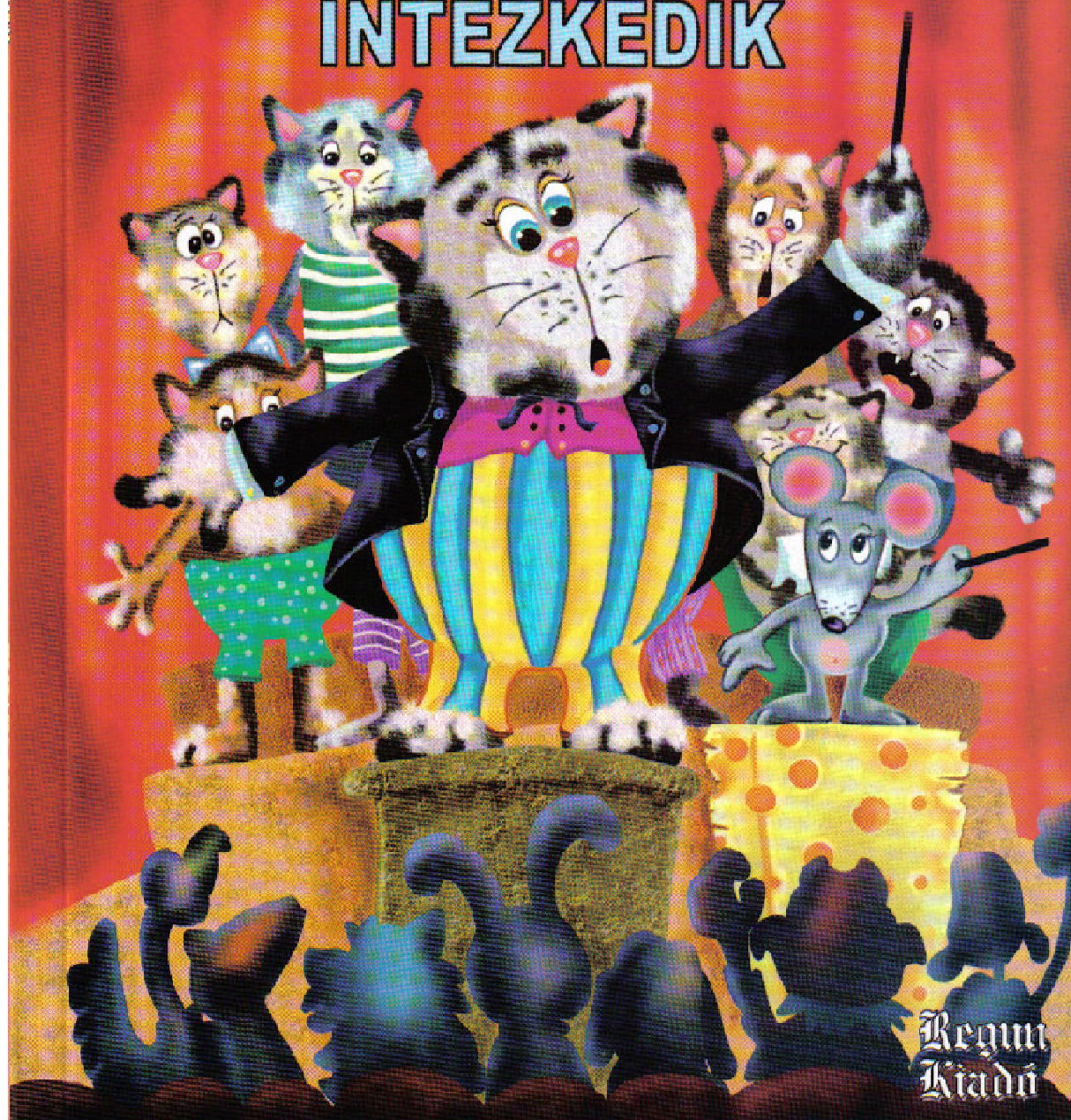

MIHÁLYI ANTAL

EGBERT EGÉR

INTÉZKEDIK

MIHÁLYI ANTAL

EGBERT EGÉR INTÉZKEDIK

**„Akkor dicsérd a sajtót, ha már megetted,
A macskát pedig, hogyha nem evett meg.”
(Egér közmondás)**

REGUN PRESS KIADÓ

Copyright © Regum Press Kiadó 2005
Copyright © Mihályi Antal 2005

Tartalomjegyzék:

1. A hermelin
2. Csucus állást kap, Egbert irodát nyit
3. Csucus megállja a helyét
4. Egbert megbízást kap
5. Nyomozás a csengettyű után
6. A reklámügynökség
7. Megkerülnek a csengők
8. Egbert gyanút fog
9. Az előadás megbukik
10. Botrány és leleplezés
11. Találkozás a piros-szalagossal
12. Rendőrkézen a tolvajok!
13. Az ünnepség
14. Mi történt az utcabálon?
15. Egbert intézkedik
16. Minden jó, ha...

Mottó: „Akkor dicsérd a sajtot, ha már megetted,
A macskát pedig, hogyha nem evett meg!”
(Egér közmondás)

1. A hermelin

Megismerkedünk a könyv főszereplőivel, a Macskazene-karral és nem utolsósorban az új szervezővel, akinek nagy tervei vannak

Egbert és Csucusu kényelmesen elnyújtózva üldögéltek és beszélgettek. Kint tűzött a nap és a Macskazene-kar klubtermeként szolgáló pincehelyiség kellemesen hűs volt.

*

Nem akarok visszamenni a kezdet kezdetéig és elmesélni, hogy Egbert, akit nagynénjéhez, Ludmilla nénihez küldtek Pocokvárra, hogyan találkozott Csucusuval, a kövér macskával. Hogyan is történt?

Így történt: Egbert szaporán lépegetett az úton. Időnként megállt és körülnézett. Semerre sem látott senkit. Eleinte nem bánta, de később nyomasztani kezdte a társalanság. Így az első pillanatban ugyancsak megörült, amikor egy hang megszólította:

- Hová, hová kisegérke?

Öröme azonban már keletkezése pillanatában elpárolgott. A hang határozottan nyávogás jellegű volt.

Megfordult és a várt látványban nem is csalódott. A háta mögött egy kövér macska állt és jóindulatú mosollyal szemlélte megdöbbenését.

Egbert illedelmesen felelt:

- Meglátogatom a nagynénémet.

Ekkor elakadt a szava. Most döbbsent csak rá, hogy akivel ilyen bizalmasan társalog, maga is macska és feltehetőleg ő sem veti meg az egeret.

A macska, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, szomorúan megszólalt:

- Én is szeretem az egeret. Mármint az egerhúst. Sőt, talán túlságosan is szeretem! Nagyon, de nagyon szeretek enni - sóhajtotta. - Mindent szeretek: a tejet, a halat, a felvágottat, a kolbászt, a csirkehúst, de legjobban az egereket - roston sütve, róseibnival.

- Akkor engem is meg akarsz enni? - kérdezte Egbert.

A macska azonban bánatosan rázta a fejét.

- Szívesen megennélek, de nem tehetem.

- Miért? Megtiltották? - kérdezte Egbert megkönnyebbülve.

- Nem, sőt jó néven vennék, ha minél több egeret fognék - válaszolta a macska.

- Akkor miért nem? - kíváncsiskodott Egbert, de sietve hozzátette: - Nem mintha kifogásolnám.

- Fogyókúrázom - válaszolta szomorúan a macska. - Nem látod, milyen kövér vagyok?

Hát így történt.

Nem akarom elmondani azt sem, hogy összebarátkoztak és mindketten tagjai lettek a híres Pocokvári Macskazene-karnak - hiszen ezt már egy másik könyvben leírtam.¹

HŰ-HA! Csak most jövök rá, hogy mégis elmondtam! De azért csak röviden mondtam el - ugye?

Azt mégis csak elmondom - persze ezt is röviden - mi is történt azon a híres, nevezetes kórusversenyen és hogy is volt azzal a piros-szalagos fehér cicával.

Elérkezett a kórusverseny napja. Az egész város - Pocokvár - a verseny lázában égett. Hogyne, hiszen ezen a versenyen dőlt el, melyik együttest ismerik el az ország legjobbjának!

A Macskazene-kar fellépését igen nagy érdeklődés kísérte, mert híre ment, hogy a karban egy egér is fellép. És valóban, Egbert szereplése nemcsak mint különlegesség emelte előadásuk értékét, hanem új, szokatlan hangszínt vitt be a dorombolásra és nyávogásra épülő macskadalokba. Nem csoda, hogy a kötelezően előadott három dal után a közönség még négyszer kitapsolta őket és ismétlést követelt. Csucusu annyira népszerű lett, hogy külön is éljeneztek.

A kórus-verseny utolsó résztvevőinek, a pacsirtáknak füttykoncertje után a zsűri visszavonult tanácskozni. Olyan hosszú ideig tanácskoztak, hogy a közönség már türelmetlenkedni kezdett. Végül visszajöttek, felsorakoztak és a zsűri elnöke, egy sárgarigó kihirdette az eredményt:

Az első helyet jelentő aranyérmet a Pocokvári Macskazene-kar „Holdfényes séták a vizes háztetőkön” címmel előadott szonja kapta. Az indoklásnál a zsűri kiemelte a különleges hangszerelést, azt a tényt, hogy szakítva a hagyományokkal, vendégművésszel - egy tehetséges egérrel - egészítették ki a kórust. Csucusu megkapta a legjobb szólóénekes díját.

A nagysikerű előadás után Csucusu és Egbert is elindult, mert Egbert táviratot kapott, hazahívták Csucusu barátjával együtt, akiről azt hitték, egér.

- Haza fogok menni - mondta Egbert. - Velem jössz?

A macska a fejét rázta.

- Nem mehetek, randevúm van.

- Kivel? - kérdezte meglepetten Egbert.

- Azzal a cicalánnyal, amelyiknek csak a kifejezetten kövér kandúrok tetszenek - világosította fel Csucusu. - Emlékszel az apróhirdetésre az újságban? Válaszoltam rá és ő is válaszolt. Most fogunk találkozni itt. Piros szalag lesz rajta. Látod? Már jön is.

Csinos kis cica közeledett, piros szalag volt a nyakán. Hozzájuk lépett.

¹ Mihályi Antal: Egbert egér utazása, (Regun Press Kiadó, 2005)

- Kérem szépen, nem láttak erre egy kifejezetten kövér kandúrt?
- Én vagyok az! - kiáltotta lelkesen Csucsú. - Én válaszoltam a hirdetésére!

A cica felháborodottan mérte végig.

- Maga volna az a nagyon kövér macska? - kérdezte dühösen. - Hát ha tényleg maga válaszolt az apróhirdetésre, akkor az nagyon rossz vicc volt. Maga nemhogy nagyon kövér, hanem kifejezetten karcsú. Jó napot! - Azzal sarkon fordult és távozott. Csucsú ugyanis közben a sok viszontagság során lefogyott.

Hát így történt.²

*

Tehát, mint mondtam, Egbert és Csucsú kényelmesen elnyújtózva üldögélt és beszélgetett.

- Hát mégsem utaztunk haza, - sóhajtott Egbert. - Mihelyt megírtam, hogy te nem egér vagy, hanem macska, azonnal táviratoztak, hogy inkább maradjunk itt. Én persze egyedül hazamehetnék, de itt maradtam veled. Csak meg ne bánjam!

Csucsú vállat vont.

- Most már hiába morfondírozol. Te is beleegyeztél, hogy itt maradsz a Macskazene-karral és lelkiismeretesen részt veszel a próbákon.

- Nem is tudom mi ütött belém, amikor beleegyeztem - siránkozott Egbert.

- De én igen - válaszolt Csucsú. - Te is el akarsz velünk utazni, részt akarsz venni a előadó-körúton. De ne siránkozz, neked legalább van itt szállásod Ludmilla nénikédnél. De hol fogok lakni én?

- A tejüzemben, ahol elvállaltad a biztonsági-őri állást! - Úgy látszik romlik az emlékezőképességed, amióta megnyertük a kórusfesztivált és te lettél a Macskazene-kar dédelgetett sztárja. Csak ne panaszkodj! - folytatta az egér. - Sztár lettél, állásod van és - nem utolsósorban - teljesült a leghőbb kívánságod: sikerült alaposan lefogynod.

- Sikerült, sikerült, - kesergett a macska. - De milyen áron? Soha nem fogok már finom egérhúst enni. Nem is tudom, hogy fogom ellátni a tejüzemben a munkát.

- Ne búsulj! - nyugtatta meg Egbert. - Ha az egerek meglátnak egy ilyen behemót macskát, messziről elkerülik a tejüzem környékét. De tudom én, nem ez a te bajod! - folytatta kissé gúnyosan. - Az bánt, hogy a randevúd nem sikerült a piros-szalagos szép kis cicával.

Csucsú bosszúsan nyávogott Egbertre és egy nagyot fújt feléje.

Morgott még egy kicsit, de látszott, hogy csak tetteti a haragot. Egbert is tréfának vette és vidáman nevetett, ahelyett, hogy riadtan elmenekült volna.

Tovább beszélgettek a pincehelyiségében, amely a híres, Pocokvári Macskazene-kar gyülekezőhelye, koncert-terme, klub helyisége stb. stb. volt. A kórus karnagya - a fekete kandúr - ugyanis rendkívüli megbeszélésre rendelte ide a

² Mihályi Antal: Egbert egér utazása, (Regun Press Kiadó, 2005)

dalárda tagjait. Csucu és Egbert érkezett elsőnek és most beszélgetésbe merülve várták a többieket.

Nem kellett sokáig várniuk. Először egy fehér-fekete foltos fiatal cica érkezett meg, egy vörösbarna kandúr társaságában. A csíkos kandúr, az angóra cica és a nagy szürke macska szinte egyszerre érkezett és rövidesen mindenki ott volt, a karnagy kivételével.

Végül ő is megérkezett, de nem egyedül. Egy hosszúszőrű, hegyes orrú állatot tessékelt be maga előtt, aki, bár kissé bicegett, hófehér bundájában nagyon elegánsan festett és feltűnően erős jázmin illat lengte körül. A csíkos kandúr meg is kérdezte a mellette álló rozsdabarnától:

- Hát ez miféle szerzet? És honnan jön ez a virágillat?

- Ez egy hermelin, nem látod a gyönyörű fehér bundáját? - válaszolta suttogva a másik. - Úgy látszik neki van ilyen illata. Látszik rajta, hogy külföldi. Lehet, hogy most ez ott a divat?

Mielőtt a csíkos macska válaszolhatott volna, a karnagy megkocogtatta az egyik ott álló üres befőttesüveget, megköszörülte torkát és beszélni kezdett:

- Kedves barátaim! Mindannyian jól tudjuk, hogy a kórusfesztiválon elért első helyezésünk után számos meghívást kaptunk, többek között külföldről is. Ezért, mint emlékeztek, egyhangúlag úgy határoztunk, hogy előadó-körútra indulunk. Egy ilyen előadó-körút megszervezése azonban nem egyszerű, magam nem is igen tudtam volna megcsinálni megfelelő szakember segítsége nélkül. Ezért örömmel jelenthetem, hogy sikerült egy kiváló hivatásos külföldi szervezőt megnyerni céljainknak. Engedjétek meg, hogy bemutassam a Macskazene-kar új menedzserét, aki többszörösen kitüntetett okleveles nemzetközi közönség- és műsorszervező.

1. kép: A macskák sorban ülnek nekünk háttal, velük szemben áll a fekete karnagy és a hermelin

Ezzel a vendégre mutatott, aki mosolyogva meghajolt, majd megszólalt.

- Kedves kórustagok! Részemről a megtiszteltetés, hogy az Önök kiváló dalárdája előadó-körútjának szervezését rám bízták. Biztosíthatom Önöket, csak a kultúra és művészet terjesztése lebeg a szemeim előtt és semmilyen áldozattól sem fogok ennek érdekében visszariadni.

A beszédet fergeteges taps és éljenzés követte.

- Miután, mint már tudják, külföldről jöttem ide Önök közé és így szerencsésen sok ismerősöm van itthon és külföldön, - folytatta a vendég, - ezeket az ismeretségeket arra fogom felhasználni, hogy a Macskazene-kar előadásait megszervezzem. Már fel is vettem a kapcsolatot egy kiváló nemzetközi utazási irodával, a Keselyű Travellel és az vállalja az Önök előadó-körútjának megszervezését. Természetesen változtatni kell az Önök műsorpolitikáján, de ezt bízzák csak az én szakértelmemre. Biztos vagyok benne, hogy óriási sikerük lesz és kis befektetéssel hatalmas nyereségre fognak szert tenni.

Látván a kérdő tekinteteket szélesen elvigyorodott, aminek folytán kifehérlött hibátlan fehér fogsora.

- Látom, meglepődtek, - mosolygott. - De kockázat nélkül nincs nyereség. Biztosíthatom azonban Önöket, itt a kockázat nagyon kicsi és a várható nyereség igen nagy.

Megállt, mert észrevette, hogy a rozsdabarna kandúr, aki eddig intézte a dalárda szervezési ügyeit és most egy kicsit sértődött volt, felemelte a kezét.

- Tessék! - szólt a fekete kandúr, aki gyorsan megragadta az alkalmat, hogy újra szóhoz jusson. - Csak szóljatok hozzá, hiszen mindannyiunk érdekéről van szó.

- Mit jelent az, hogy befektetés? - kérdezte a rozsdabarna.

Ismét a hermelin vette át a szót.

- Ahhoz, hogy az előadó-körútra elindulhassunk, szükségünk van egy kiinduló összegre. Ezt az összeget Önöknek kell összeadniuk.

Ezek után részletesen elmagyarázta, kinek mennyit kell áldozni arra, hogy a kórus elindulhasson, de ismét biztosított mindenkit, hogy az áldozat busásan megtérül az előadásokon befolyó összegekből, majd ismertette mindenkivel, mennyivel kell hozzájárulnia az utazáshoz. Végül hozzátette:

- Természetesen az összegyűlt összeg kezelése és a szükséges kiadások megtétele nagy munka, ezt a munkát azonban az ügy érdekében magamra vállalom.

Bejelentését ismét zajos tetszésnyilvánítás követte.

A gyűlés derűs és bizakodó hangulatban ért véget. A távozók csoportokba verődve beszélgettek a várható sikerekről és dicsérték a hermelint a nagyszerű szervezés miatt.

- A legnagyobb hatást az tette rám, milyen önzetlenül vállalta ezt az óriási munkát - áradozott a fekete-fehér foltos cica. A többiek mind lelkesen helyeseltek, csak az örökké kételkedő Egberten nem látszott az elragadtatás. Csucus meg is kérdezte:

- Mi az, neked talán nem tetszett, amit mondott?!

- Van egy régi egér közmondás - válaszolta Egbert. - Így szól: „*Akkor dicsérd a sajtot, ha már megetted, a macskát pedig, hogyha nem evett meg.*” - majd sietve hozzátette: - Persze ez nem rátok vonatkozik.

2. Csucus állást kap, Egbert irodát nyit

Egbert lakást akar változtatni, végül nyomozóirodát nyit. Csucus és Egbert közös lakást szerez. Csucus biztonsági-őr lesz a tejüzemben. Viták a cégtábla körül

Miután a többiek távoztak, Egbert és Csucus is elindult. Elindultak, de még igazában nem tudták, hová akarnak megérkezni. Igaz, Csucsunak már volt állása a tejüzemben, de nem tudta pontosan, mi a feladata. És ami a legnagyobb gondot okozta, nem tudta, hol fog lakni.

Egbertnek nem ilyen gondja volt. Nagynénje, Ludmilla néni őszintén örült annak, hogy nála lakik. Egyrészt, mert sok olyan dolog volt a lakásban, amit titokban már Egbert feladatának szánt, másrészt, mert unatkozott egyedül és unalmát - Egbert nagy bánatára - már eddig is unokaöccsével osztotta meg és kívánta megosztani a jövőben is.

- Tudod, én szeretem a bevásárlást, az utcán való járkálást, - magyarázta egy este Egbertnek - hiszen sok kedves ismerőssel találkozom, akikkel elbeszélgethetek. De egy idő múlva már unalmas, amit az ismerőseimtől hallok, mert folyton ugyanazok a gondjaik, folyton ismétlik önmagukat. Persze ilyenkor először igyekszem grimaszokat vágva tudtukra adni, hogy ezt már hallottam, majd idegesen elkezdek körbe nézelődni, fészkelődni, végül udvariasan azt mondom, hogy sürgősen el kell mennem.

- Ugyanakkor azt is észrevettem, - folytatta kissé sértődötten, - hogy amint egy kicsit hosszabbra veszem a saját mondanivalómat, egyszerre csak grimaszokat vágnak, elkezdenek körbe nézelődni, fészkelődni és hirtelen kijelentik, hogy bocsássak meg, de sürgősen el kell menniük. Ezért örülök, hogy nálam laksz. Van hely a számodra és esténként majd jól elbeszélgetünk. Nagyon sok mondanivalóm van!

A néni ezután hosszas fejtegetésbe kezdett. Egbert eleinte megpróbált grimaszokat vágni, majd körbe nézegetett, fészkelődött, végül elnézést kért, mert - mint mondta - sürgősen el kell mennie, találkozója van Csucsuval.

Ezután kiment az éjszakába. A néni fejcsóválva nézett utána.

- Nahát! Ilyenkor találkozni egy macskával! Ez igazán nagy felelőtlenség.

Egbert persze nem Csucsuval találkozott, hanem csak egy félórát sétálgatott, majd hazatért. Ludmilla néni már aludt akkorra.

Szóval, mint említettem, Csucsu és Egbert együtt mentek el a gyűlés színhelyéről, megosztva egymással gondjaikat.

- Nem maradok a néninél, nem bírom tovább. De nem tudom, hogy adjam be neki? Neked persze könnyű volna, csak azt kellene mondanod, hogy az állásod miatt önálló lakásra van szükséged.

- Tudod mit? - csapott a fejére Csucsu. - Mondd te is, hogy olyan állásod van, ami miatt önálló lakásra van szükséged!

- Jó ötlet, de mi legyen az az állás?

- Nyissál nyomozóirodát! - mondta Csucsu. - Ebben már úgylis van némi gyakorlatod.

- Gyakorlatunk! - javította ki Egbert. - Jó az ötlet, de csak akkor, ha te is beszállsz.

- De hát nekem már van állásom a tejüzemben. Hogy lehetek emellett detektív? - vitatkozott Csucsu.

- Nagyon is jól, - mondta Egbert. - Csak éjjeli műszakot vállalj! Amellett nappal részt vehetsz a nyomozásban.

- És mikor fogok aludni? - aggódott Csucsu.

- Fogsz te éjjel is, nappal is, ahogy téged ismerlek, - nyugtatta meg Egbert. - Ne félj, az egerek messziről elkerülik az üzemet, ha téged meglátnak, még ha alszol is, pláne, ha horkolsz.

- Rendben van, majd megpróbálok beszélni a biztonsági főnökkel.

Így történt, hogy Csucus bejelentkezett a tejüzem biztonsági főnökénél. A tejüzem igen nagy jelentőséget tulajdonított az üzem biztonságának, ezért külföldről hozatott egy biztonsági szakértőt, Mr. Dobermannt.

A dobermann sovány volt és nyurga. Amikor meglátta Csucsut, hátracsapta hegyes füleit és kivicsorította ugyancsak hegyes fogak alkotta fogsorát, de azután erőt vett magán.

- Maga jelentkezett az apróhirdetésre? - kérdezte. - Persze mit is vártam? - folytatta rezignáltan. - Tudtam jól, hogy egy macska fog jelentkezni.

- Mi lenne a feladatom, főnök úr? - kérdezte Csucus kissé megszeppenve a kutya láttán.

- A feladata, hogy távol tartsa azokat, akik meg akarják dézsmálni a gyár raktárát. Különösen az egerekre kell vigyázni. Bár őszintén megmondom, az egereket jobban kedvelem, mint a macskákat. De hát ez nem rokonszenv kérdés, - tette hozzá tárgyilagosan. - Az egerek távoltartásához, sajnos, mégis csak maguk, macskák értenek legjobban. De csak akkor tudom alkalmazni, ha éjszakai műszakot vállal. Nappal az egerek és más betolakodók a nagy jövés-menés miatt nemigen mernek előbújni, de éjjel azután bepótolják.

- Vállalom az éjszakai munkát, sőt kérni is akartam. De még valamit meg kell mondanom. Én nem eszem egeret, vegetáriánus vagyok.

A kutya nagyot nézett.

- Nahát, ilyet még nem hallottam. Vegetáriánus macska?! Különben nem érdekel, jobban is szeretem, ha a biztonsági-őr a sajtok közelében tartózkodik, nem pedig egereket hajkurász. Nem az a fontos, hogy megegye az egereket, hanem az, hogy távol tartsa őket a sajtoktól. Holnap este már munkába is léphet.

*

Amíg Csucus a tejüzemben járt, Egbert lakás, illetve irodahelyiség után kajtatott. Talált sok kényelmes és lakályos egérlyukat, de arra is gondolnia kellett, hogy ha az nyomozóiroda is lesz, esetleg nagyobb állatokat is kell ott fogadniuk, nem is beszélve Csucusról, aki napközben általában ott fog tartózkodni. Végül a kórusfesztivál színhelyét képező elhagyott agyagbánya egyik praktikus, kisebb barlangját választotta, amely annakidején a fesztivál rendezőirodájának is otthont adott.

Ahogy Csucus visszajött, együtt berendezték a két összefüggő helyiségből álló irodát. Az egyik a váróhelyiség volt, a másik maga az iroda, amely egyébként Egbert lakásául is szolgált. A váróhelyiséget ellátták különféle ülő-alkalmatossággal, hogy cickánytól sertésig mindenféle állat kényelmesen üldögélhessen, amíg sorra kerül. Egbert ugyan - aki minden kákán csomót keresett - meg-

jegyezte, nem hiszi, hogy olyan sokat kell majd várni a nagy tolongás miatt, de végül is megállapodtak a méreteken.

- Nem várható, hogy sertéseknél nagyobb kliensek is fognak jönni? - kérdezte az örökké aggodalmaskodó Csucsú.

- Ne aggódj! - nyugtatta meg Egbert, - ha véletlenül egy elefánt keresne fel minket, kibérelünk egy cseppkőbarlangot.

A legnagyobb gondot a cégtábla szövege okozta.

- „*Jó bornak nem kell cégér!*” - idézte a közmondást Csucsú.

- Ez akkor igaz, ha már mindenki tudja, hogy a bor jó, - mondta Egbert, - addig azonban igenis kell!

Mindjárt meg is fogalmazott egy hangzatos szöveget:

**HIÁNYZIK VALAMI A KAMRÁJÁBÓL? GYANÚS A SZOMSZÉDJA?
TÚL GYORSAN FOGY A KUKORICÁJA? ÚGY ÉRZI, VALAKI KÖVETI?
SÜRGŐSEN FORDULJON A SZUPER-SZIMAT DETEKTÍV IRODÁ-
HOZ!**

Csucsúnak azonban nem tetszett.

- Túl hangzatos! Ilyen cégérre tényleg nincs szükség, - mondta. - Különösen a „szuper-szimat” szó ellen van kifogásom. Még azt hihetik, kutyák vagyunk!

- Az nem lenne olyan nagy szégyen, - védte fogalmazványát Egbert. - Úgy látom, neked faji előítéleteid vannak, - tette hozzá. - De mondj jobbat, ha tudsz!

Azt azonban elismerte, hogy a szöveg valóban túlzottan hatásvadászó. Csucsú is megpróbálkozott és a következő szöveget tette az asztalra:

**HA ÚGY ÉRZI, FENYEGETIK, BÁNTJÁK, MEGKÁROSÍTJÁK, HA
AZT AKARJA, HOGY TESTI ÉPSÉGE VAGY TULAJDONA BIZTONSÁG-
BAN LEGYEN, FORDULJON HALADÉKTALANUL A VARÁZSSZEM
DETEKTÍV IRODÁHOZ!**

- Mindjárt elsirom magam, úgy meghatódtam, - gúnyolódott Egbert, aki már alig várta, hogy visszaadhassa a kölcsönt. - Ez legalább olyan hangzatos szöveg, mint az enyém. Ami pedig a varázsszemet illeti, jó hogy nem „macskaszemet” írtál.

Hosszas vita után belátták, hogy legjobb lesz egy lényegre törő, közérthető cégtáblát kitenni, a következő szöveggel:

**MEGNYÍLT A POCOKVÁRI NYOMOZÓ IRODA.
PROBLÉMÁIVAL BIZALOMMAL FORDULJON HOZZÁNK!
EGBERT ÉS CSUCSU, MAGÁNDETEKTÍVEK**

- Azt hiszem, ez így jó, - állapította meg Egbert elégedetten. - Ez így kielégítő és nem túlzó.

- Én is azt hiszem, - mondta Csucsú. - Mert tényleg kell a jó bornak is cégér, - ahogy mondtad az előbb - de én, ha túlságosan hangzatos reklámokat hallok, mindig úgy érzem, hogy valami ócskaságot akarnak rám sózni, mégpedig drágán.

3. Csucsú megállja a helyét

Csucsú tekintélyre tesz szert, majd meghiúsít egy jól szervezett lopási kísérletet és a dobermann kénytelen megdicsérni

Csucsú már harmadszor járta körbe a sajtraktárt. Nem mintha bármilyen gyanús dolgot észlelt volna. Amerre járt, az egerek behúzódtak az üregekbe és nem is bújtak elő, amíg odébb nem ment. Persze a tekintélyt nem adták ingyen, azt meg is kellett szerezni.

Az első nap ugyanis, amikor végigment a gyáron, az egerek innen is, onnan rávihogtak és vígan szaladgáltak előtte. Az egyik annyira merész volt, hogy szemtelenül elébe állt és vigyorogva megkérdezte:

- Ha most elviszek egy darab sajtot, mit fogsz csinálni? Tudom, nem eszel húst, különösen egeret nem!

Csucsú egy pillanatra elnémult ekkora pimaszságtól, de gyorsan összeszedte magát.

- Enni tényleg nem eszem meg, de megpofozni megpofozom a szemtelen egereket, - mondta és hirtelen ugrott egyet (hiszen tudjátok, lefogyott és igen-csak megizmosodott), elkapta az egér farkincáját és úgy a falhoz vágta, hogy csak úgy nyekkent.

Az egér fájdalmas cincogással sántikálva elődalgott (nem mondhatjuk, hogy elinalt, mert ahhoz túlságosan fájtak a lábai), a többi egér pedig dermedten nézte a jelenetet, majd gyorsan szétszéledtek.

Az eset híre a biztonsági főnök fülébe is eljutott. A legközelebbi jelentéstételnél szóvá is tette.

- Hallom, ez egyszer sikerült az egereket megfékeznie, - mondta. - De - tette hozzá, hirtelen hangot változtatva, - csak ne bízza el magát! Ez nem jogosítja fel semmire! Nehogy azt, higgye, hogy ezután bármilyen lazaságot elnézek magának. Elmehet, - fejezte be hirtelen és hátat fordított.

Csucsut bosszantotta a dobermann indokolatlan ellenszenve, de a munkáját továbbra is éppen olyan lelkiismeretesen végezte. Tudta, hogy az eddig megszerzett tekintélye még gyenge lábakon áll és sokat kell még tennie, hogy megszilárduljon.

Ott tartottam tehát, hogy Csucsú már harmadszor járta végig a sajtraktárt. Dobermann a szokásos napi eligazításnál külön felhívta mindannyiuk figyelmét arra, hogy nagyon vigyázzanak a sajtraktárra, mert ott most nagy mennyiségű,

igen értékes ementáli sajtot tárolnak. Ezért a szokásosnál is tüzetesebben megnézett mindent, de a gondolatai messze jártak. Megint a piros-szalagos fehér cicára gondolt.

Egyszerre hangos kuncogást hallott. Csucus felocsúdott gondolataiból, arra fordult és három egeret pillantott meg, amint egy nagy darab sajtot vonszolnak a kijárat felé. Gyorsan utánuk ugrott, de csúszós helyre huppant. A ravasz egerek olajat öntöttek oda. Csucus megpróbált megkapaszkodni, de nem tudott, vitte a lendület. Mire felocsúdott, már ott feküdt a raktárhelyiség sarkában lévő akna mélyén, amely, nem tudni mi okból, nyitva volt.

Azt szokták mondani, hogy a macskák mindig talpra esnek. Nos, ez Csucus esetében nem volt igaz. Kóválygó fejjel feküdt az oldalán és jó ideig azt sem tudta, mi történt vele. A macskák azonban szívósak. Csucus is hamar magához tért. Fentről nagy jövést-menést hallott, látni azonban nem látott semmit. Beszédfoszlányok jutottak a füléhez:

- Na ezt jól elintéztük. Jobban sikerült, mint terveztük, - hallotta az egyik egeret, aki eddig is a főkompos volt minden rendbontásban. - Ti többiek, előjöhetek már. Tiszta a levegő. Gyorsan szedjünk össze annyi sajtot, amennyit bírunk, azután iszkiri! Megmutatjuk ennek a macskának, hogy mégis túl tudunk járni az eszén.

Csucus megpróbált kimászni az aknából. Körmeit a falba mélyesztette és bár a körmök csaknem fele letörött, sikerült nagy nehezen kijutnia. Az egerek addigra már a terem másik végén jártak, reménytelennek látszott utolérni őket.

És ekkor szeme a tűzjelzőre tévedt. A berendezés nemcsak a tüzet jelezte hangos szirénázással, hanem egyidejűleg több helyen permetezve, vízzel árasztotta el a raktárhelyiség padlóját. Csucus gyorsan felugrott és megnyomta a gombot. Abban a pillanatban hangosan megszólalt a tűzjelző sziréna és elindult a vízáradat.

Az egereket meglepte a riasztás és mire meglepetésükből felocsúdhattak, az egész helyiség padlóján víz volt. És ez a víz a fizika törvényeinek engedelmeskedve mind lefelé folyt, elsodorva a tolvajokat a helyiségben lévő mélyedésekbe és aknákba. Saját csapdájukba estek. Akit nem sodort el a víz, a zajtól és a vízáradattól megriadva, szerteszét hagyva a sajtdarabokat, hanyatt-homlok menekült a víztől már félig elárasztott sáros egérlyukakba, mert az áradat azokat sem kímélte.

Pillanatokon belül megérkezett az őrség - az üzem őrzésében részt vevő két másik kutya, a Kócos nevű puli és egy másik vöröses szőrű hegyes orrú, akinek Blöki volt a neve - élükön Mr. Dobermannal, aki fogát vicsorítva vont a kérdőre Csucusot a vízáradat miatt. Csak hosszas magyarázkodás után értette meg, mi történt. Addigra le is csillapodott.

- Úgy látszik, ez nem egyszerű lopási kísérlet - mondta keserűen. - Itt a szervezett bűnözés. Bár ellenkezik az elveimmel, hogy egy macskát megdicsérjek, el kell ismernem, ezt jól csinálta. Bármennyire nem szeretem magát, azt is el kell ismernem, hogy jól végzi el a feladatát. De ne kívánja, hogy kedveljem is.

Csucusu nem sértődött meg.

- Talán gyanúsna is tartanám, ha azt mondaná, hogy szeret. Mindenesetre meglepne, - mondta szemtelenül. - De nem ez a fontos, hanem az, hogy közös erővel akadályozzuk meg minden további lopási kísérletet és én továbbra is megteszek mindent, akár kedvel, akár nem.

Dobermann, nem tudván mit felelni rá, belegeyzően morgott, majd hátat fordított és elkutyagolt.

Még háromszor történt rendbontási kísérlet egyes egerek részéről (akik nem akarták elhinni, hogy lehet fegyelmet tartani anélkül is, hogy megennék az embert - illetve, bocsánat - az egeret), de ezeket Csucusu mind a háromszor fölényesen visszaverte. Pusztá jelenléte annyira megrémítette az egereket, hogy ki se merték dugni az orrukat. Néhány nap után olyan tekintélyt szerzett, hogy piszenszenn sem mertek, és belátták, mindennapi sajtászükségletüket olyan helyről kell beszerezniük, ami már nem tartozik Csucusu fennhatósága alá.

4. Egbert megbízást kap

Csucusu bánatos. A detektív irodát felkeresi az első megbízó. Megtudjuk, mi történt a báránkával

A nyomozóiroda, vagy ahogy Egbert kissé fellengzősen mondani szokta: „detektív ügynökség” már egy hete megnyitotta kapuit (illetve most látom csak, hogy én is kissé fellengzősen fogalmaztam, mert kapukról szó sincs, csak egy kis ajtó van és az is nehezen zárható). Szóval az iroda megkezdte működését. Illetve megint csak pontosítanom kell, mert csak szeretne volna megkezdni, de mindeddig egyetlen ügyfél sem jelentkezett. Egbert minden nap már reggel ott ült íróasztalánál és várta a jelentkezőket. Csucusu általában csak később jött be, mert bár a tejüzemi örökös közben - hasonlóan minden éjjeliőrhez - gyakran szundikált, úgy érezte, mint éjszaka dolgozót, napközben is megilleti a pihenés joga. Egbert nem is állta meg szó nélkül:

- Úgy látszik, az éjszakai műszak rossz hatással van rád! Ha éjjel-nappal alszol, újra kövér leszel. Már is látszik, hogy híztál. Ezért kár volt lefogynod.

- Már bánom is, hogy lefogytam! - búslakodott Csucusu. - Ha kövér maradtam volna, nem hagyott volna faképnél a piros-szalagos fehér cica.

- Mit akarsz?! - méltatlankodott Egbert, - Ünnepelet, népszerű énekes lettél. Válogathatsz nagyszámú rajongóid között.

- De nekem a többiek nem tetszenek, csak Ő! - panaszkodott Csucusu. - De sajnos én nem tetszem neki, mert nem vagyok elég kövér, - tette hozzá lemondóan. Azután újra jókedvre derült. - Vissza fogok hízni! - mondta.

- Addigra a piros-szalagos talál majd magának egy másik kövér kandúrt, vagy rájön, hogy mégis a soványak tetszenek neki, - oktatta ki Egbert. - Ezentúl minden héten meg fogod változtatni az alakodat, aszerint, hogy kivel találkozol?

- Hát akkor mit csináljak? - sopánkodott Csucusu.

- Soha ne add fel! - biztatta Egbert. - Találj ki valamit, gondolkozz!

- Hiszen egyfolytában ezen gondolkodom, - fejezte be a vitát Csucusu és gyorsan más témára tért. - Még mindig nem kaptál semmiféle megbízást?

- Nem kaptunk! - válaszolta Egbert, kihangsúlyozva a többes-számot. - Úgy látszik ez a világ legbecsületesebb városa. Itt nem történik semmilyen bűntény.

Mintegy végszóra megérkezett a cáfolat: kopogtak az ajtón.

- Tessék befáradni! - mondta gyorsan Egbert és igyekezett gondterhelt, elmélyült pózt felvenni, mint aki eddig elmerült munkájában és most ocsúdik fel. Csucusnak nem volt szüksége megjátszani a gondterheltet, mert már anélkül is az volt.

Az ajtó lassan kinyílt és egy kis fehér báránka óvakodott be rajta, félénken, mint aki, ha kell, gyorsan hátat fordít és elszalad.

- Jóóónapot kííívánok, - bégette udvariasan.

2. kép: Egbert és Csucusu egy íróasztal mögött ülnek a detektív irodában, velük szemben ül Beeea.

A detektívek annyira meglepődtek, hogy hirtelen azt is elfelejtették, miért vannak itt. Egbert kapott észbe először:

- Foglaljon helyet! - mondta barátságosan. - Segíthetünk?

- Nekeem? - értetlenkedett a bárány. - Nem kell segítség, egyedül is le tudok ülni.

- Akkor minek köszönhetjük...? - kezdte Csucusu.

- Nincs mit megköszönniük, nem csináltam semmit, - szabadkozott a báránka.

- Szóval miért jött? - kérdezte Egbert, aki rájött, hogy itt nincs helye az udvarias szóvirágoknak, a bárány csak az egyszerű mondatok megértésére van felkészülve.

A bárány arca felderült.

- Keressék meg a csengettyűt!

- Miféle csengettyűt? - kérdezte Csucusu és Egbert egyszerre.

- Amelyik a nyakamban szokott lógni, - magyarázta a bárány. - Ezüstből volt, az első születésnapomra kaptam a barátomtól. Nagyon sajnálom, hogy nincs meg.

- Mikor vesztette el? - kérdezte Csucusu.

- Nem vesztettem eeel, ellopták, - válaszolta a bárány panaszos hangon. - Levettem birkanyírásakor, és mire megnyírtak, eltűnt.

- Nem lehet mégis, hogy beleesett a magas fűbe? - kérdezte Egbert.

- Neeem leheet, nem volt magas a fű, - bégette keservesen, majdnem sírva a bárány, - keresés közben a barátnőimmal együtt az egész rétet tövig lerágtuk.

- Kik voltak a közelben, amíg nyírták? - folytatta szakszerűen a kihallgatást Egbert.

- Nem tudom, - mondta a bárány szomorúan. - Nagyon sokan. Azt hiszem mindenki ott volt. Tényleeg, maguk nem voltak ott? - nézett Csucsura gyanakodva.

- Nem, mi nem voltunk ott, - nyugtatta meg Egbert. - A megbízást elvállaljuk. - Elővett egy iratrendezőt és rá akarta írni a megbízó nevét, de nem tudta. - Hogy is hívják magát?

- Beee.

- Jól van Bea, nyugodtan hazamehet. A dolog most már a mi kezünkben van.

- Maguknál van már a csengettyű?! - örendezett Beee. - Mutassák!

- Az még nincs, - bosszankodott Egbert. - De nemsokára nálunk lesz. Vizszontlátásra!

A bárány hosszan elgondolkodott, majd felállt és elköszönt:

- Vizszontlátásra!

Az ajtónál megállt és visszafordult. - Akkor miért mondta, hogy a maguk keezééében van? - kérdezte értetlenül, de választ nem várt, megfordult és kiment.

5. Nyomozás a csengettyű után

Egbert és Csucu széleskörű nyomozást indít és meglepő eredményre jut. Hová lett a kecske kolompja? Készül a nagy pocokvári harangjáték

A csengettyű eltűnésének helyszínén Csucu végezte a nyomozást. Először is megkereste a birkanyírás helyét. Nem volt nehéz megtalálni, elárulta a sok széthullott birkaszőr. Beee igazat mondott. A fűben semmi sem rejtőzhetett el, mert a bárányok - a csengettyű keresésének ürügyén - az egész réten tövig lelegelték a füvet. Biztonság kedvéért fejmagasságig még a környező fák kérgét is lerágták. Csucu gondosan szemügyre vett mindent, végigjárta a nyírás helyének környékét, de a fű torzsai között birkaszőrön kívül semmit nem talált.

Ahogy leszegett fejjel pásztázta a füvet, közvetlen közelében egy mekegő hang szólalt meg:

- Mit csinál uraságod? Talán csak nem vesztett el valamit? Szívesen segítek. Talán kettőnknek előbb sikerül meektalálni.

Csucu felnézett és egy kecskét látott maga előtt.

- Egy ezüst csengettyűt keresek, - válaszolta.

- Érdekes! A macskák ritkán viselnek csengettyűt, - csodálkozott a kecske. - Általában nem szeretik, ha mindenki tudja, merre járnak.

- Nem az én csengettyűm, - mondta röviden Csucus, mert már be szeretne volna fejezni a vizsgálódást.

A kecske azonban felkapta erre a fejét.

- Nem a magáé!? - mordult fel gyanakodva. - Akkor miért keresi? Gyanús maga nekem! - folytatta kis gondolkodás után. - Nem maga tüntette el az én kolompomat is a múlt héten?

Most Csucson volt a meglepődés sora.

- Micsoda!? - kérdezte meglepetten. - Magának is eltűnt a kolompja?

- El bizony! - kiáltotta harciasan a kecske. - Eddig azt hittem, elveszett, de amióta magát meekkláttam a fűben szaglálódni, egyre inkább azt hiszem, hogy ellopták. - És nagy a gyanúm, hogy tudom is kicsoda! Mindjárt fel is öklelem! - mondta és leszegte a fejét.

- Megálljon! - kiabált ijedten Csucus. - Én nem tolvaj vagyok, hanem detektív.

- Azt mindenki mondhatja, - morgolódott a kecske, de feladta a harcias, öklelő pózt.

Csucus bemutatkozott és elmesélte az előzményeket.

- Szóval maga is a BEEEA csengőjét keresi, - nyugodott meg a kecske, akit Bökinek hívtak.

Elmesélte, hogy az előző héten kissé elszundikált és amikor felébredt, észrevette, nincs a nyakán kolomp. Miután előzőleg a patakból ivott, azt hitte, hogy a kolomp talán a vízbe esett. Kereste egy darabig, de azután lemondott róla.

- Nem gondolja, - kérdezte Csucus, - hogy összefüggés van a két eltűnés között?

- Most, hogy mondja, lehetséges, - felelte Böki elgondolkodva. - Tényleg - folytatta, - a napokban panaszkodott egy tehén, hogy eltűnt a kolompja és más hasonló eseteket is hallottam.

*

Eközben Egbert Pocokváron kérdezősködött. Végigjárta az üzleteket, mintha csengőt szeretne vásárolni, de sehol sem látott olyan boltot, ahol ilyesmit lehetett volna kapni. Végre megpillantotta a „Legelészeti Felszerelések Szaküzlete” elnevezésű áruházat.

- Milyen csengőt óhajt? - kérdezte nagyon készségesen az eladó, egy ürge. - Nagy készleteink vannak, mindenféle kivitelben és minőségben.

- Ezüst csengettyű kellene báránynak, - mondta Egbert.

- Ó, nagyon szép darabok érkeztek a minap külföldről. A kedves barátnője nagyon meg lesz elégedve, - vigyorgott bizalmasan az ürge.

- Honnan szerzik be az árut? - kérdezte Egbert.

- Csak a legrangosabb helyekről, megbízható forrásból.

- És ha én kínálnék Önöknek egy ilyen csengőt, megvennék?

- Sajnos nem - mondta az ürge udvariasan, de kissé gyanakodva. - Nekünk megvannak a szállítóink, akárkitől nem vásárolunk.

- Na itt sem lettem okosabb, - mondta magában Egbert, miután kilépett a boltból. És ekkor megpillantott egy hatalmas plakátot, amelyen egy frakkba öltözött fülesbagoly volt látható. A plakáton a következő felirat volt:

SZOMBATON ÜNNEPÉLYES KERETEK KÖZÖTT KERÜL ÁT-
ADÁSRA A RÉGIÓ LEGKORSZERŰBB HARANGJÁTÉKA.

JÖVŐ SZOMBATON ESTE FÉL NYOLCKOR MINDENKI MEG-
HALLGATHATJA A HARANGJÁTÉKOK VIRTUÓZÁNAK, UHU FÜLÖP-
NEK HANGVERSENYÉT

A SZABADTÉRI HANGVERSENYRE MINDENKIT SZERETETTEL
MEGHÍV

POCOKVÁR ÖNKORMÁNYZATA

Egbert elgondolkozva szemlélte a plakátot, amelynek sarkában a plakát kiadójának, a hangzatos nevű „BÍZZON BENNÜNK!” reklám- és szervezőügynökségnek neve díszlett. Valami furcsa érzés vett rajta erőt. Mintha megtalálta volna, amit régóta keres, és most nem tudja, mi az. Ekkor szeme a plakáton lévő bagoly mögötti képre tévedt. A kép a harangjáték fényképe volt. A hangszer különféle méretű, egymás mellett felfüggesztett csengőkből és kolompokból állt; a legkisebb úgy nézett ki, mint egy báránka csengettyűje, a legnagyobb olyan volt, mint amilyent a tehenek hordanak. A tizenkét csengő között jól látszott egy kecskék nyakába való kolomp is. Megfordult és visszament az üzletbe.

3. kép: Egbert nézi a plakátot, amelyen a fenti kép látható

- Mondja kérem, - fordult az eladóhoz, - a harangjátékhoz is maguktól vásárolták a csengőket?

- Dehogyan kérem, - mondta az ürge, - a csengőket, egy külföldi róka saját maga szerezte be, ugyancsak külföldről. Amikor megkérdezték, miért nem hazai gyártmányt használ, nevetett és azt mondta, itt még nincsenek felkészülve ilyen minőségű csengők előállítására.

Egbert megköszönte a felvilágosítást és visszament az irodába, ahol Csucsú lelkendezve fogadta. Elmesélte, mit hallott és hozzátette:

- Már tudom, hogy nemcsak a bárány csengőjét lopták el, csak azt nem tudom, miért.

- Én már azt is tudom, miért - toldotta meg Egbert. - Már csak azt kell megtudnunk, ki volt az.

6. A reklámügynökség

Egbert meglátogatja az önkormányzatot, Csucsu pedig megismerkedik egy reklámügynökséggel és rájön, hogy, „nem mind igaz, ami reklám”

Egbert először a polgármesteri iroda előszobája ajtaján kopogtatott be. Kopogására nem kapott választ, így megismételte a kopogtatást. Amikor ez is eredménytelennek bizonyult, úgy döntött, nem várja meg a barátságos invitálást és benyitott. A tágas iroda közepén egy íróasztalnál ült a polgármester titkárnöje, egy idősebb pulyka és telefonon beszélgetett. Bosszús pillantást vetett Egbertre, majd így folytatta a telefonbeszélgetést:

- Sajnos be kell fejeznünk, drágám! Már megint itt van egy ügyfél. Szörnyen fárasztó ez a munka, de hát első a kötelesség.

Letette a telefont és barátságtalanul fordult az egérhez:

- Mit óhajt? - kérdezte rikácsoló hangon.

- A polgármester úrral szeretnék beszélni, - mondta Egbert udvariasan.

- Be van jelentve? - kérdezte a pulyka.

- Nem vagyok, de úgy tudom, ma fogadónapja van, - mondta Egbert, aki már kezdett türelmetlen lenni. - Gondolja, hogy talán mégis zavarom? - folytatta kissé emeltebb hangon.

A pulyka láthatóan bosszús volt, de nem merte kiutasítani Egbertet.

- Megnézem, ráér-e? - szólt és bekopogott, majd belépett. Az ajtót nem csukta be teljesen maga mögött, így Egbert hallotta, amint azt mondja:

- Már megint itt zavarog valaki, Főnök! Egy egér.

- Engedje be Malvinka! - hallatszott egy vijjogó hang. - Annyi egér van, hátha ez valamelyik fontos egérszervezet képviselője. Vigyázni kell, közelednek a választások! - Észrevette, hogy az ajtó nyitva van és hangosan folytatta. - Tudja, hogy mindig szívesen állok a polgárok rendelkezésére!

Malvinka, a pulyka kijött.

- Bemehet, - mutatott az ajtóra rosszkedvűen.

Egbert udvariasan kopogott és belépett. A polgármester egy rétisas volt. Egbert beléptekor kissé felemelkedett az íróasztal mellől és barátságosan, bár kissé fölényes hangon üdvözölte az eget.

- Minek köszönhetem látogatását? - kérdezte a kölcsönös bemutatkozás után. - Noha én mindig szívesen állok városunk minden polgárának rendelkezésére, egy detektív látogatása nem mindig jelent jót, - tette hozzá mosolyogva, de láthatólag némi szorongással. - Csak nem a költségvetést piszkálja megint valaki?

- Nem, nem. Semmi olyan, ami az önkormányzatot érinti - nyugtatta meg Egbert, ugyancsak mosolyogva. - Csak a jövő heti harangjáték átadással kapcsolatban volna néhány kérdésem.

4. kép: A sas egy íróasztal mögött ül, előtte áll Egbert, a pulyka beles a félig nyitott ajtón

A sas megkönnyebbülten sóhajtott.

- Ez kérem az utóbbi évek legnagyobb kulturális beruházása. Ez a harangjáték városunk büszkesége lesz. A legkiválóbb külföldi reklám-szakembert bíztuk meg a beszerzéssel. A berendezést tőle veszi át egyik munkatársam, az önkormányzat kulturális előadója, aki nagyon meg van elégedve a harangjáték hangjával, bár - tette hozzá kissé bizonytalanul, - nem igazán ért a zenéhez, inkább a sporthoz. Első osztályú repülő. Az is hozzátartozik a kultúrához. Legjobb lesz, ha vele tárgyal.

Egbert megköszönte a felvilágosítást és felkereste a harangjáték ügyében illetékes munkatársat - egy siketfajdot. Az készségesen válaszolt minden kérdésre, noha a beszélgetés nehezen indult, mert véletlenül otthon felejtette nagyot-halló készülékét. Egy idő után azonban sikerült - részben kiabálással, részben mutogatással - megérteniük egymást és így Egbert számos fontos részletet megtudott, többek között azt is, hogy a harangjátékért járó pénzt csak az átadás után fogják kifizetni.

*

Ezalatt Csucus elindult, hogy meglátogassa a reklámügynökséget. Nem volt nehéz megtalálni: Hatalmas transzparens díszítette ezzel a felirattal:

„EGY JÓ REKLÁM TÖBBET ÉR, MINT AZ, AMIT REKLÁMOZOL”

Kétoldalt két kisebb felirat volt látható. A egyiken ez állt: „BÍZZON BENNÜNK, AMÍG BÍZHAT!” a másikon: „NE FÉLTSE A PÉNZÉT, AMÍG LÁT MINKET!”

Amikor Csucus belépett a tágas előcsarnokba, az ott levő asztalok mellől két elegánsan öltözött pinty sietett hozzá és mintegy versengve egyszerre kérdezték:

- Miben lehetünk uraságod szolgálatára!?

- Beszélhetnék az igazgató úrral? - kezdte Csucus, de az egyik pinty azonnal a szavába vágott:

- Természetesen! - mondta kedves mosollyal. - Az elnök-vezérigazgató úr máris az Ön rendelkezésére áll. Azonnal bejelentem.

Mire Csucus felocsúdott, már be is vezették egy hatalmas, tágas, előkelően berendezett irodába. A róka - mert ő volt az elnök-vezérigazgató - azonnal felugrott díszes íróasztala mellől, és széles mosollyal sietett Csucus elé.

- Nagy szeretettel üdvözlöm szerény ügynökségünknel! Talán valamilyen terméket óhajt reklámozni? Esetleg macskaszőr bundát? Ne habozzon! Mint külföldi vadmacska bundát fogjuk reklámozni, és a közönség tódulni fog, hogy megvásárolja.

- De hát hamar rájönnek, hogy csak közönséges macskaszőrből van, - próbálkozott Csucusu az ellenvetéssel, de a róka lehurrogta.

- Ugyan kérem, kit érdekel az? - nevetett. - Addigra már majdnem mindent eladunk. A maradékot átfestjük csíkosra és mint tigrisbundát fogjuk reklámozni. Természetesen ügynökségünk is részesedni kíván a haszonból, - tette hozzá vigyorogva.

- Nem, nem valamit eladni jöttem. A nevem Csucusu és a Macskazene-kar tagja vagyok... - kezdte, de az elnök-vezérigazgató félbeszakította:

- Csak nem a híres Csucusu?! - lelkenedett. - Uram, a legjobb helyre jött! Az ön nevével bármilyen terméket reklámozhatunk! Például készítünk Önről egy fényképet, amint tejet iszik, kitesszük egy plakátra és aláírjuk: „AKAR SZTÁR LENNI? AKARJA, HOGY ÖNNEK IS OLYAN LEGYEN A HANGJA, MINT CSUCSUNAK? IGYON KECSKETEJET!” Vagy esetleg reklámozhatna...

- Nem, semmi ilyenről nincs szó, - szakította félbe Csucusu. - Azért jöttem, mert a zenekar érdeklődik az Önök harangjátéka iránt. Tudnának nekünk is szállítani egyet?

A róka vezérigazgató arcán a mosoly még szélesebb lett.

- Természetesen! Mi mindent megteszünk ügyfeleink érdekében. Persze - tette hozzá - egy kis időbe telik, míg beszerezzük. Mi csak a legkiválóbb árut szállítjuk és ezért kissé várni kell.

- Pedig sürgős volna, - mondta Csucusu. - Meddig kell várni?

- Ha így áll a helyzet, - mondta elgondolkozva a róka, - sürgősséggel szállítjuk. Persze, így drágább, - tette hozzá.

- A költségek nem számítanak, - nyugtatta meg Csucusu.

- Holnap reggel szíveskedjék befáradni! - mondta a róka mosolyogva. - Akkor már pontos tájékoztatást adok.

Barátságosan az ajtóig kísérte Csucsut.

7. Megkerülnek a csengők

Csucusu és Egbert nyomon követik a tolvajokat és leleplezik a lopást. Megkerülnek a csengők. Mit mondott a bárányka?

Csucusu kísértelt a reklámügynökségről és bekanyarodott egy mellékutcába, ahol már Egbert várt rá.

- A csel bevált - mondta Csucusu üdvözlés helyett. - Most már csak meg kell figyelniük, mit csinálnak.

Csucusu meghúzódott a mellékutcában és Egbert visszament a reklámügynökséghez. Megállt az ajtóval szemben és úgy tett, mintha a széles, díszes kirakatban elhelyezett plakátokat és hirdetéseket tanulmányozná. Nem kellett sokáig várnia. Kisvártatva megjelent egy hörcsög, és bement. Rövid idő múlva a

róka elnök-vezérigazgató kíséretében újra megjelent. Az ajtóban megálltak és folytatták a beszélgetést, ügyet sem vetve Egbertre.

- Tehát, amint mondtam, sürgősen mozgósítson mindenkit! - folytatta a róka a megkezdett beszélgetést. - Közlje velük, hogy sürgősen szükség van ugyanolyan csengőkre és kolompokra, amilyeneket legutóbb szereztek. Nem érdekel, hogyan szerzik meg, - emelte fel a hangját, - de holnap reggelre minden darab legyen a szokott helyen, a raktáramban!

Ezzel visszament az irodájába, Egbert pedig követte az elsiető hörcsögöt. A sarokra érve intett Csucsunak, aki utánuk eredt. Rövidesen kiértek a városból egy rétre. A hörcsög nem vette észre, hogy követik. A rét szélén néhány öreg fa állt. A hörcsög odament egy odvas fához és megütögette. A fa kongó hangot adott. Nemsokára szárnyzuhogás hallatszott és három, jól megtermett szarka jelent meg. A hörcsög elmondta, mi a teendőjük, és azt is, hogy melyik csengőt honnan szerezzék be.

- Látjátok, milyen fontos, hogy pontos értesüléseink legyenek! - fejezte be büszkén. - Ha a múltkor nem mértük volna fel pontosan, melyik kecskének van kolompja, melyik báránynak csengettyűje, most nem tudnánk a sürgős rendelkezésnek eleget tenni. - A legnagyobb kolompokat - fejezte be, - természetesen én fogom beszerezni.

Amikor a banda szétszéledt, Egbert és Csucus visszament a városba, egyenesen a rendőrségre. Az ügyeletes nyomozótiszt, egy puli, hitetlenkedve hallgatta beszámolójukat és azonnal bevezette őket a rendőrkapitányhoz.

A rendőrkapitány, Burkus alezredes, egy komondor, ugyancsak elképedt, de mindjárt átlátta a dolog jelentőségét és azonnal intézkedett.

*

Csucus másnap kora délelőtt beállított a reklám- és szervezőügynökségre. Már várták. A díszes ruházatú pinty titkárnők bevezették egy elegánsan berendezett tárgyalóterembe és mindenféle frissítővel kínálták. Rövidesen belépett az elnök-vezérigazgató is, aki kitörő örömmel rázogatta a macska kezét.

- Örömhírt közölhetek Önnel, kedves uram, - mondta. - Sikerült még tegnap kapcsolatba lépnem külföldi szállítómmal és az rendkívüli futárpostával még az éjjel eljuttatta raktáramba a harangjátékhoz szükséges csengőket és harangokat. Ha kívánja, mindjárt megmutatom.

- Szívesen megnézném - mondta Csucus.

A róka karon fogta Csucsut és átkísérte az utca szemközti oldalán levő raktárába. Végigmentek a különbözőfajta árukkal megrakott polcok között.

- Tudja - magyarázta a róka, - mi nemcsak az egyes termékek reklámozásával foglalkozunk, hanem azok értékesítésének megszervezésével is. Ezért van itt olyan sokféle áru.

A raktár végéhez értek, ahol egy polcon nagyság szerint sorba állítva sorakoztak a leendő harangjáték alkatrészei: csengők, kolompok, harangok.

- Tessék, itt láthatja a harangjátékot. Már csak össze kell állítani. Biztosíthatom - tette hozzá, - mindegyik márkás külhoni termék.

- Vagy belhoni lopott áru - mondta egy hang.

A polcok közül előlépett a rendőrkapitány komondor, két másik vicsorgó rendőr kíséretében, akik azonnal fülön csípték a meglepetéstől szóhoz sem jutó rókát.

- Letartóztatom csalásért, bűnszövetkezetben elkövetett lopás szervezéséért és orgazdaságért, - mondta az alezredes. - Ezeket a holmikat mind ma éjjel lopták össze. Valamennyi tolvajt tetten értük és a helyszínen letartóztattuk. Mindent bevallottak.

- Kérem, ha ezek tényleg lopott holmik, én igazán nem tudom, hogy kerültek ide, - védekezett a róka. - Senki sem mondhatja, hogy én adtam rá megbízást!

- De igen, én mondhatom, mert a két nagy kerek fülemmel hallottam, - szólalt meg Egbert is, előlépve a polcok közül.

Ahogy a rókát el akarták vezetni, az hirtelen kirántotta magát a karmaikból és kiugorva a nyitott ablakon, elmenekült. Utána rohantak, de nem sikerült elfogniuk.

- Azonnal kiadjuk a körözést, - mondta az alezredes.

Ekkor érkezett meg lihegve a polgármester.

- Hallom, mi történt, - mondta kétségbeesve. - Ez borzasztó! Egy ilyen botrány! Mit fogok a polgároknak mondani, - siránkozott - mi lesz a beharangozott harangjátékkal?

- Természetesen a lopott csengőket vissza kell adni a tulajdonosaiknak. Szerencse, hogy még nem lett kifizetve. De - nyugtatta meg Egbert - még van idő a harangjáték összeállítására. A Legelészeti Felszerelések Szaküzletében nagyon jó minőségű csengők és kolompok találhatók, csak megfelelő szakemberrel kell végeztetni a munkát. És - tette hozzá, - lehetőleg más munkatárssal, például egy énekesmadárral ellenőriztesse a munkát, ne a siketfajddal, jól repül.

*

Másnap reggel Egbert és Csucu az irodájukban üldögéltek és várták BEEA bárány látogatását, akinek megüzenték, hogy jöjjön be.

- Kedves kis bárány! - mondta Egbert. - Már alig várom, hogy lássam, mennyire örülni fog a hírnek!

- Én is annak örülök a legjobban, - mondta Csucu, - hogy ez az aranyos kis bárány milyen boldog lesz.

Nemsokára nyílt az ajtó és BEEA bedugta a fejét.

- Jóóónapot kííívánok - mondta barátságosan.

- Köszönjük, hogy befáradt, - üdvözölte Csucu. - Kérem üljön le!

- Nem vagyok fáradt, - felelte barátságosan BEEA, - de azért leülök. Miért hívtattak?

- Jó hírem van, - mondta kedvesen Egbert. - Örömmel közölhetem, hogy megkerült a csengettyűje.

Beeea elkomorodott.

- Nem kell! - mondta bosszúsan.

- De maga annyira sajnálta, hogy ellopták! Hiszen a barátjától kapta a születésnapjára. Azt hittük, örülni fog, hogy megkerült, - mondta elképedve Csucus.

- Neeem örülök! - felelte a bárány barátságtalanul. - Összevesztem a barátommal. Beefejeztem! Látni sem akarom, sem őt, sem a cseeengőjét.

- Akkor mit csináljunk vele? - kérdezte Egbert.

- Tartsák meg! - mondta a bárányka haragosan. Azzal felállt, kiment és becsapta maga után az ajtót.

A két barát összenézett.

- Ezt jól megkaptuk, - mondta Csucus kissé bánatosan.

- Nem baj - vigasztalta Egbert, - legalább lesz egy csengőnk. - Kiakasztjuk az ajtóra.

8. Egbert gyanút fog

Kóruspróba késéssel. Próbál a Macskazene-kar. Egbertnek gyanús lesz egy és más. Összeveszés

Már elmúlt fél öt és a macskazenekar tagjai közül egyesek még mindig hiányoztak. A fekete kandúr karnagy türelmetlenül sétált fel és alá. Hol az óráját nézte, hol újra és újra megszámolta, hányan vannak jelen.

- Hárman még mindig nem érkeztek meg! - mormogta bosszúsan. - Ha most, itthon ilyen fegyelmezetlenek vagytok, mit várhatok tőletek a külföldi előadó-körút során?

- Legyél nyugodt, ott mindenki pontos lesz, - védte a távollevőket az egyik kórustag, a rozsdabarna macska. (Miután eddig ő látta el a kórus szervezési feladatait és bosszantotta, hogy a karnagy mást kért fel erre, úgy látta, eljött az ideje, hogy fizessen egy kicsit és megjegyzésével borsot törjön a fekete kandúr orra alá.) - Ott lesz a nagy szervező, akit felkértél, - folytatta, - az majd biztosítja, hogy mindenki időben ott legyen a próbán.

- Hiába gúnyolódsz, - mondta ingerülten a fekete. - Tudom, az bosszant, hogy nem rád bíztuk a feladatot, de hidd el, az ő kapcsolatai nélkül nehéz lenne megszervezni a utazást.

A rozsdabarna éppen válaszolni akart, amikor kinyílt az ajtó és kedélyesen nevetgélve besétált a fekete-fehér foltos cica, a csíkos kandúr kíséretében. A fekete karnagy meglepedkezve az előbbi vitáról, dühét most rájuk zúdította.

- Azt hiszitek, nektek mindent szabad? Csak úgy megvárakoztathattok ennyi embert - illetve macskát? - üvöltötte szikrázó szemmel.

- Bo-bocsánat, - dadogta a csíkos kandúr. - Sohasem szoktunk pontosan kezdeni, hát beültünk egy pohár cukrozott tejre és nem vettük észre, hogy elszaladt az idő. - Ígérem, többé nem fog előfordulni, - fogadkozott.

- Nem bizony, - mondta maró gúnnyal a karnagy, - mert ki vagytok a kórusból zárva!

- Ezt nem teheted velünk! - tiltakozott felháborodottan a csíkos.

- Dehogynem! - mondta a karnagy és éppen részletesen ki akarta fejteni jogait és lehetőségeit, amikor az ajtó ismét kinyílt és az angóra cica óvakodott be.

- Elnézést, csak nem késtem el? - kérdezte és olyan ártatlan tekintettel meredt a karnagyra, mint egy ma született bárány.

A fekete kandúr megbűvölten meredt a cicára (nagyon tetszett neki) és már csaknem azt mondta: - Semmi baj, igazán nem számít, - amikor rájött, hogy fél perccel előbb még ugyanezért a késésért ki akarta zárni a kórusból a másik kettőt.

- De igen, - mondta igyekezve, hogy a hangja ne tűnjön túl barátságosnak és megértőnek. - Kérem, a jövőben jobban ügyeljen a pontosságra, - tette hozzá csaknem bocsánatkérően.

- És minket pedig ki akarsz ezért zárni?! - csattant fel a csíkos felháborodva - hol van itt az igazság? Rá más szabályok vonatkoznak?

- Sohasem hallgattok végig! - mondta a karnagy. - Azt kezdtem mondani, hogy ki lesztek zárva a kórusból, ha továbbra is folyton elkéstek. És ez mindenkire vonatkozik, - nézett körül szigorúan, majd tekintete megpihent az angóra cicán. - Szíveskedjék elfoglalni a helyét - tette hozzá megenyhülten, majd gyorsan folytatta: - Na akkor kezdjük!

Elpróbálták az összes számot, amit énekelni szoktak, közöttük természetesen a „Felmásznék hozzád az ereszcsonatán” és a „Holdfényes séták a vizes háztetőkön” kezdetű népszerű songokat. Az előadás jól ment, mindenki nagy lelkesedéssel énekelt; látszott, hogy már minden a kisujjukban van.

- Most pedig új számokat fogunk betanulni, - mondta a karnagy mindenki meglepetésére. - Meg fogjuk tanulni az „Elástam egy velős csontot” kezdetű kutya country dalt, a „Kerek ez a káposzta, feltűzöm a szarvamra...” című kecskenépdalt és egy egérnótát, amelyik így kezdődik : „Minden sajtnak száz a lyuka”.

- Miért van erre szükség? - kérdezték többen egyszerre.

- A hermelin figyelmeztetett, ne felejtsük el, hogy körutunkon nemcsak a macskákat képviseljük, hanem az egész régió kultúráját kell bemutatnunk, - válaszolta a karnagy.

- Szóval innen fúj a szél! - kiáltott közbe Egbert. - Ez ostobaság! Hogy gondolod, hogy egy macskakórus szépen fog ugatni vagy cincogni?

- Amit egy kutya vagy egy egér meg tud tanulni, azt egy macska még jobban tudja, - felelte dölyfösen a fekete kandúr. - Megmondta azt a hermelin is!

Ez a érvelés a legtöbb kórustag egyetértésével találkozott. Többen helyeslően nyávogtak és az ellenkezők is elhallgattak. Egbert azonban nem hagyta annyiban.

- Ki ajánlotta neked, hogy a hermelint válaszd menedzsernek? - kérdezte.
- A „Bízzál bennünk” reklám- és szervezőügynökséghez fordultam, ők ajánlották, - válaszolta a kandúr dacosan, de kissé bizonytalanul.
- Mindjárt gyanús volt nekem, - mondta Egbert. - Azt az ügynökséget egy szélhámos róka vezette, akit a minap le is tartóztattak, csak sikerült megszöknie.
- Attól még a hermelinnek lehet igaza. Kitűnő szakember és biztos, hogy jó szervező. Eddig is csupa jó tanácsot adott, - védte az igazát a karnagy. - Különben is, - támadt Egbertre, - te mit avatkozol egér létedre a macskák dolgába? Ha nem tetszik, fel is út, le is út!
- Rendben van, elmegyek, - mondta dacosan Egbert, bár nagyon bántotta a dolog. Azzal fogta magát és távozott.
- Ha Egbert megy én sem maradok! - jelentette ki Csucusu.
- Te is mehetsz, vagyunk elegen, - mondta a karnagy haragosan. - Majd meglátod, milyen jól fogunk boldogulni a holnapi nyilvános főpróbán.
- Majd meglátjuk! - mondta Csucusu és ő is kifelé indult. Az ajtóból azonban visszafordult. - Csak meg ne bánd! - kiáltott vissza és ő is távozott.
- Máris megbántam - dörmögte magában a karnagy, de hangosan csak ennyit mondott: - Na, mit bámultok? Sok dolgunk van, folytassuk a próbát!

9. Az előadás megbukik

A macskazenekar Csucusu és Egbert nélkül tartja meg a nyilvános főpróbát. Az új számok előadása csúfos kudarcba fullad.

A nyilvános főpróbára óriási tömeg gyűlt össze. Ennek csak részben volt oka, hogy az előadás ingyenes volt, inkább az, hogy az első előadásra már nem lehetett jegyeket kapni. Nem véletlenül, mert a legjobb helyeket - amint ez lenni szokott - az előkelőségeknek tartották fenn.

A nagy érdeklődés is mutatta, milyen népszerű lett a Macskazene-kar. Nem csak Pocokvár lakói tolongtak a bejáratoknál, hanem a parkolók megteltek azokkal a buszokkal, amelyek a közeli kisebb településekről szállították az érdeklődőket, négy lábúakat és madarakat egyaránt. A nagy népszerűség nem kis részben Csucusunak volt köszönhető, aki gyönyörű hangjával és kiváló előadói képességével minden fellépésekor szinte lázba hozta a közönséget. Azt, hogy most nem lép fel, alig vette valaki észre. A plakátokon ugyan leragasztották azt a mondatot, hogy „szólót énekel Csucusu”, de a változtatás nem volt feltűnő és más nevet nem írtak ki.

A kórus bevonult, hogy elfoglalja a helyét. A karnagy, a fekete kandúr lehajtott fejjel ment elől. Láthatólag nem volt jó kedve és aki közelebbről nézte, láthatta rajta az ideges szorongást. Már nagyon megbánta hevesességét, de büszkesége nem engedte, hogy felkeresse Csucusut és megkérje, mégis lépjen fel. Rá-

adásul tudta, Csucusu ragaszkodna, hogy Egberttől is bocsánatot kérjen és ezt macskai önérzete sehogy sem engedhette meg. Így a tagság általános nemtetszése ellenére a kórus Csucusu nélkül lépett fel.

Súlyosbította a helyzetet, hogy a hermelin tanácsára műsorba vett kiegészítések, a kutya-, egér- és kecskedalok nem mentek jól. Bár a hermelin elragadtatva dicsérte az előadást, a karnagy érezte, hogy baj lesz. Az előre kiadott műsoron azonban már nem tudott változtatni.

A kórus tehát - a közönség viharos tapsa mellett - elfoglalta a helyét. A karnagy beintett és a kórus elkezdte a nyitó számot, a „Holdfényes séták a vizes háztetőkön” című, nagysikerű érzelmes sanzont. A jól betanult, sikeres dalt a zenekar teljes odaadással adta elő és habár hiányzott a hangszerelésből az a különleges hanghatás, amivel Egbert egészítette ki a macskakórust, ez nem volt feltűnő a közönség ütemes tapsa miatt, amellyel az előadást kísérték. Teljes sikert aratott a második és harmadik szám is, és a karnagy kezdett kissé megnyugodni.

És ekkor következett a „Felmásznék érte az ereszcsontrán” kezdetű dal, amelyben a szólót Csucusu szokta énekelni. Már az első ismerős hangok felcsendültekor óriási tapsvihar tört ki, amely rövidesen elhalt és a közönség feszülten várta kedvencének fellépését. Amikor azonban észrevették, hogy Csucusu helyett egy jól megtermett szürke kandúr énekel, kitört a botrány. Dobogással, füttty-koncerttel adtak hangot elégedetlenségüknek; többen elkezdtek kiabálni: - „Hol van Csucusu?!” - mások: - „Miért nem Csucusu énekel?!” és hasonlókat.

Pedig a szürke macska szépen énekelt, majdnem olyan jól, mint Csucusu szokott. Azt a részt pedig, hogy

„Csak ülnék csendben a kémény tövébe,
És bámulnék némán szép sárga szemébe”

talán még mélyebb átérzéssel énekelte. De hát ilyen a népszerűség, a közönségnek Csucusu kellett.

A kandúr karnagy, akinek sápadtsága csak fekete szőre miatt nem látszott, leintette a kórust, meghajolt a közönség felé és remegő hangon így szólt:

- Tisztelt közönség! Szeretett szólóistánk, Csucusu, elháríthatatlan akadályok miatt nem tud részt venni a mai nyilvános főpróbán, de biztosíthatom Önöket, hogy a bemutató előadáson már ő fog énekelni.

A közönség elégedetlenül morgott, ám végül megnyugodott és az előadást folytatták, de a félbeszakított dalt, ami a kórus egyik sikerszáma volt, nem kezdték el újra. Egbert és Csucusu, akik természetesen ott ültek a közönség soraiban, jól mulattak az egészen.

- Na, ez egy kis elégtétel neked, - mondta Egbert, - Hiába, legszebb öröm a káröröm.

- Ez egy csúnya mondás, de most megérdemlik - mondta Csucusu komolyan. - Én nem örülök olyan nagyon, mert árt a Macskazene-kar hírnevének.

- Várj csak, most jön még a java, - jósolta Egbert.

És igaza lett. A zenekar megszokott, sikeres számai után következtek azok, amelyek a hermelin javaslatára kerültek be a műsorba. A konferanszié szerepét is ő töltötte be, ő jelentette be a műsor számait.

- A Macskazene-kar másoknak is kedvében akar járni, így most kutya, egér és kecske dalokat fog énekelni - jelentette be előrelépve, olyan erős jázmin-illatot árasztva, hogy még a közönség soraiban is érződött. - Következik tehát az „Elástam egy velős csontot” című country ebdal.

A kórus rákezdte:

Elástam egy velős csontot,
Sajnos nem találom.
Vau-vau
Pedig folyton csak szaglászok
Hetedhét határon.
Vau-vau

Ha még ma meg nem találom,
Az egész házat szétrágom.
Vau-vau, vau-vau, vau-vau...

A kórus mindent megtett, hogy a tőlük idegen hangzásokat megfelelően kiénekelje, de sajnos kevés sikerrel. Különösen a vau-vau ment rosszul, inkább így hangzott: nyau-nyaú. Az előzmények miatt már amúgy is elégedetlen hallgatóság az első sorok után dobogni kezdett, füttyült és a dal végére kitört a botrány. A közönség tombolt, pfujjolt és többen felugráltak a helyükről. Egyesek bedobáltak mindenfélét a színpadra, ami a kezük ügyébe esett és a verebek csapatostól repültek el záptojásért, amivel a szereplőket akarták majd megdobálni.

5. kép: A felháborodott közönség egy része megdobálja, másik része, (főleg a kutyák) megrohanja a színpadon álló kórust

A legnagyobb zűrzavart azonban a hallgatóság soraiban levő kutyák okozták, akik nemcsak a gyatra előadás miatt voltak dühösek, hanem egyik legkedvesebb, a kutyák számára ősi hagyományt képviselő daluk meggyalázását sérelmezték. Ezért szinte egy-emberként (bocsánat, egy-kutyaként) ugrottak fel helyükről és a közönség között egy csoportban elhelyezkedő Kutyaházi Uगतó kórus vezetésével megrohamozták a színpadot.

A függönyt hirtelen leengedték. A nagy zűrzavarban Egbert beosont a színpad mögé, hogy megtudja, mi történik. Láta, hogy a fekete kandúr hevesen vitatkozik a hermelinnel, de a nagy zajban nem hallotta, mit mondanak. Közelebb ment és hallotta, amint a karnagy szemrehányóan ezt mondja:

- Maga tehet róla, hogy az előadás ilyen rosszul sikerült. Hallgattam az ostoba tanácsaira és bevettem a műsorba ezeket a lehetetlen kutyaénekeket. És látja, már az elsőnél kitört a botrány. - Abbahagyta és elkezdett szimatolni. - Te jó ég, mitől van ilyen büdös? - Majd ismét a hermelinhez fordult. - Micsoda menedzser maga? Már látom, magának fogalma sincs az előadások szervezéséről, az ötletei pedig egyenesen hülyeségek!

- Kikérem magamnak ezt a hangot! - kiabált a menedzser is. - Én elismert szaktekintély vagyok a kultúra szervezése területén. Minden a maguk hibája, nem tanulták meg jól a dalokat. - Hirtelen felugrott. - Mindjárt visszajövök, azután jobb lesz, ha eltűnünk! - mondta és az irodájába sietett.

Egbert utána osont. Ahogy elment mellette, szörnyű bűz csapta meg az orrát. Azután látta, hogy a hermelin az íróasztalához siet, kinyit egy fiókot, kivesz onnan egy kis üveget és bepermetezi magát vele a fülétől a farka tövéig, majd visszamegy, hogy folytassa a vitát. Egbert besurran a szobába és megnézte az üveget. Jázminszagú kölnivíz volt!

- Ahá, most már tudom, miért illatozik ez olyan nagyon, - vigyorgott, magához vette a kölnivizet, visszaosont és tovább figyelte a fejleményeket.

10. Botrány és leleplezés

Egbert nyomoz a hermelin után. A kórus majdnem feloszlik. Egbert leleplezi a szélhámost. Kibékülés

A hermelin visszament a karnagyhoz.

- Az előbb ott tartottunk, hogy maguk szúrtak el mindent - támadt rá a kandúrra. - Rendesen be kellett volna tanulni a dalt, kutystílusban. Ha tudom, hogy ilyen rosszul fogják előadni, nem is egyeztem volna bele!

- De hiszen maga is ott volt a próbákon és agyondicsérte az előadást, - dühöngött a fekete. - Sajnos, ezek után nem lesz semmi a előadó-körútból.

- Ne legyen olyan kishitű, - vigasztalta a menedzser. - Én mindent elintézek. Egy pillanat, mindjárt jövök. - Ezzel újra az irodájába sietett, hogy magához vegye a kölnivizet. Persze nem találta, az már Egbertnél volt. Bosszúsan ment vissza.

- De most gyorsan tűnjünk el, mielőtt a nézők betörnek a színpalak mögé! - mondta sürgetve.

A karnagy bólintott és indulást parancsolt a megszeppent kórusnak. Egbert rejtkehelyéről kuncogva figyelte, amint a macskazenekar, élén a karnaggal és a menedzserrel, letörten távozik.

- Ezt a leckét megérdemlik, de nem hagyom, hogy ez a szélhámos tönkretegye a zenekart, - mondta Csucsunak, amikor csatlakozott hozzá. - Most megyek és utánajárok ennek a „hermelinnek”.

*

A kórus a megszokott helyén gyűlt össze. De most nyoma sem volt a szokásos vidám csevegésnek, tréfálkozásnak. A tagok letörten, szótlanul üldögéltek, még ahhoz sem volt kedvük, hogy azon veszekedjenek, ki a hibás a kudarcért.

A karnagy, maga előtt tessékelve a hermelint, felment a dobogóra, ahonnan vezényelni szokott.

- Kedves barátaim! - kezdte fennhangon, de hangjából hiányzott a rá jellemző magabiztosság, - be kell ismernünk, hogy hibáztunk. Mint erre menedzserünk is rámutatott, nem gyakoroltuk eleget az új műsorszámokat és ez már az elsónél, az eb-dalnál megmutatkozott. További gyakorlásra van szükség, hogy sikeres előadást tarthassunk...

Mondatát nem fejezhette be, mert többen közbeszóltak:

- Mi az, hogy nem gyakoroltunk eleget! - kiabált az egyik felháborodottan. - Nagy marhaság volt a kutyadalt műsorba venni! - háborgott egy másik. - Nem fogom gyakorolni az ugatást! - bosszankodott egy harmadik. - Nem csinállok magamból bolondot... - És így tovább.

A hermelin a karnagy segítségére sietett:

- Kérem, mire való ez a háborgás? Csak egy kis gyakorlás és szebben fognak ugatni, mint egy kutya. Azután meg indulhatunk a előadó-körútra.

- Előadó-körútra!? - nyávogott magából kikelve a sértett rozsdabarna kandúr, a kar régebbi, leváltott szervezője. - Nem lesz abból semmi. Ezentúl itthon sem lesz ránk senki kíváncsi. Maga az oka mindennek! Amíg maga a menedzser, nem veszek részt a munkában.

- Márpedig ő marad! - jelentette ki makacsul a karnagy. - Majd körbeszaglászott. - Mitől van itt olyan bűdös? - morgott.

- Akkor ezennel bejelentem, kilépek a kórusból, - jelentette ki a rozsdabarna macska.

- Én is! - kiabált be a csíkos kandúr.

- Én is! Én is! Én is! - kiáltoztak többen.

- Ne legyenek annyira elkeseredve egy kis kudarctól, - próbálta a kedélyeket megnyugtítani a hermelin. - Én is megszenvedtem a művészetért. Látják, hogy bicegek? Tudják, hogy sérültem meg!?

- Úgy, hogy ki akart fosztani egy tyúkólat! - mondta Egbert, aki eddig meghúzódott a sarokban. - Tyúkot akart lopni, de csapdát állítottak neki és attól sebesült meg a lába. Azóta sántikál. De végül sikerült elmenekülnie. A rendőrség azóta is keresi. Megírta a Póckvári Hírlap is. Az előbb jártam a szerkesztőségben, ott olvastam.

- Micsoda badarság! - szólt közbe a karnagy. - A hermelinek nem lopnak tyúkot.

- Ez igaz, - mondta Egbert - de nem is bűdösek! Vagy nem érzitek a szagát? Ez nem hermelin! Eddig sikerült illatosítania magát, de elloptam a jázminszagú kölnijét.

A kórustagok már régen éreztek valami különös bűzt, de csak most jöttek rá, hogy az a menedzserből árad.

Az ál-hermelin dühösen felhorkant:

- Ez mind szemenszedett hazugság! - üvöltötte magából kikelve. - Ezért megfizetsz! - rikoltotta és rávetette magát Egbertre.

6. kép: Csucus lerántja a bundát a karnagy és Egbert előtt álló ál-hermeliről

Ekkor azonban Csucus, aki szintén végig a sarokban rejtőzött, előugrott, elkapta a nyakánál és lerántotta róla a fehér hermelinbundát. És ott állt előttük egy görény, remegve a félelemtől.

- Gratulálok a leleplezéshez! Hogy jöttél rá? - kérdezte a rozsdabarna, aki nagyon elégedett volt a fejleményekkel.

- Az első hibát a bundával követte el, - magyarázta Egbert. - A hermelinek bundája ugyanis csak télire fehéredik ki, nyáron barna. Most pedig nyár van.

- Tényleg! - szóltak közbe mások is. - Hogy-hogy nem jöttünk rá mi is?

- Ez egy ügyes szélhámos, - nyugtatta meg őket Egbert. - Minket is ki akart fosztani. Tulajdonképpen szerencsénk volt, hogy ezzel a botrányral lelepleződött. Ki tudja, mi történt volna, ha kivisz bennünket külföldre. Még eladott volna benneteket a kutyáknak. - Majd hozzátette: - Még egy olyan kiváló szakembert, bocsánat szakmacskát, is meg tudott téveszteni, mint a mi karnagyunk.

- Nagyon szégyellem magamat! - szánta rá magát végül a fekete kandúr is. - Nem is értem, hogyan tudott rábeszélni a kutya és egyéb nóták betanítására. Ezennel le is mondok karmesteri tisztemről.

- Ennek nincs értelme, - szólt közbe Csucus is. - Nem fogadjuk el a lemondást. Legyél csak te a karnagy, te értesz hozzá legjobban.

- Úgy van, úgy van, - kiáltoztak a többiek is.

- Hát, ha tényleg ezt akarjátok, maradok, - mondta a fekete kandúr meghatottan. - Nektek pedig Egbert és Csucus, - tette hozzá, - köszönöm, hogy segítettetek és ezúton ünnepélyesen bocsánatot kérek tőletek.

Majd így folytatta:

- Későbbre kell halasztani a bemutató előadást és meg kell változtatni a műsort. Nagyon össze kell szednünk magunkat, hogy a közönség elfeledje a mai botrányt! Ami pedig a kutyákat illeti, nem tudom, meg fogják-e valaha is bocsátani nekünk hagyományos daluk megcsúfolását. Tehát azonnal munkára fel!

- Rendben van, de előbb vigyük át rendőrségre ezt az ál-hermelint, mert iszonyúan bűdös, - vágott közbe Csucus.

11. Találkozás a piros-szalagossal

Csucus sétára indul és találkozik a piros-szalagos cicával, de közbejön valami, ami nem javítja a helyzetet, sőt...!

Csucus elmélázva rótta Pocokvár belvárosának utcáit. Az idő nagyon szép volt, a nap vidáman sütött ezen a kora nyári délelőttön és neki minden oka meg-

volt az elégedettségre. Vagy mégsem? Hiszen sikeres énekesi pályafutásának eredményeként egyike lett a város legnépszerűbb személyeinek. (Egy pillanatig haboztam, ne írjam-e, hogy legnépszerűbb embereinek, de idejében lebeszéltem róla magamat. Mert szokták ugyan mondani, „a macska is ember”, de ha jobban belegondolunk, nem ismerjük a macskák véleményét erről a kérdésről. Lehet, hogy megsértődnének!)

Szóval Csucusu igen népszerű lett. Képe ki volt rakva a legtöbb kirakatba, neve gyakran szerepelt az újságok kultúr-rovatában és az előadásokat hirdető plakátokon. Emellett volt lakása, jó állása a tejüzemben is, ahol a dobermannon kívül mindenki szerette. Volt egy testi-lelki jó barátja, Egbert, de barátságot tartott a macskák mellett már az egerekkel is és sok kedves kutya ismerőse is volt. És mégsem volt igazán boldog. Pedig teljesült leghőbb vágya is: sikerült lefogynia! Vagy éppen ez lett volna a baj? Igen, ez! Mert attól a szent pillanattól kezdve, amikor megpillantotta a piros-szalagos fehér cicát, már nem a karcsúságra vágyott!

7. kép: A cica egy padon ül, előtte áll Csucusu

Ezek a gondolatok foglalták le, amikor hirtelen felpillantott és mit gondoltok, kit látott vele szemben jönni? Álmainak megtestesítőjét, magát a fehér cicát, nyakán az elmaradhatatlan piros szalaggal! Nem ugyanaz a szalag volt, amit akkor viselt, amikor először találkoztak, hanem egy még díszesebb, bodrosabb, szélesebb masnival. (Ugyanis nagyon tiszta cica volt és minden nap szalagot váltott.)

Csucusu előbb elsápadt, majd elpirult. De erőt vett elfogódottságán és udvariasan köszönt a cicának, aki addigra odaért:

- Csókolom a karmait! - mondta halkán, de határozottan.

A cica meglepetten nézett rá.

- Ismerjük mi egymást? - kérdezte barátságosan.

- Igen, már találkoztunk, - válaszolta Csucusu, majd kissé szorongva hozzátette: - ha nem is a legkellemesebb körülmények között. Én voltam az a „kifejezetten kövér” kandúr. Haragszik még rám?

A fehér cica elkomorodott.

- Hát kérem, az akkor nagyon rossz vicc volt, - mondta - de már elfelejtettem, - tette hozzá megbocsátóan,

- Az nem volt egyáltalán vicc! - mondta Csucusu kissé emeltebb hangon, - Én tényleg nagyon kövér voltam, de addigra sikerült lefogynom - folytatta kissé megenyhülten. - De nagyon bántott, ahogyan lehordott.

A piros-szalagos fehér cicát szemmel láthatólag meglepte Csucusu magyarázata. Egy kicsit el is szégyellte magát.

- Úgy látszik igazságtalan voltam magához, - mondta kissé röstelkedve. - De lássa be, nagyon meglepődtem, amikor egy kövér, hájas macska helyett egy kisportolt daliás kandúrt találtam.

- Mondja, miért tetszenek magának a kifejezetten kövér kandúrok? - szedte össze a bátorságát Csucusu.

A piros-szalagos fehér habozott egy kicsit, de azután pajkosan elnevette magát.

- Hát ami igaz, az igaz; nekem is jobban tetszenek a daliás, kisportolt kandúrok. De tudja, azok általában önteltek, nagyképűek; azt hiszik, mindent megengedhetnek maguknak, mert elkényeztetik őket a cicalányok. A kövérek viszont közismerten nyájasak, jókedvűek és ami a legfontosabb: kedvesek.

- Nem gondolja, hogy egy kevésbé elhízott, vagy mondjuk így: kisportolt-ra fogyott kandúr is lehet szívélyes, jókedvű és kedves? - bátorodott fel Csucusu. Majd merészen így folytatta: - Én például nagyon szívélyes vagyok; amióta magával találkoztam, nagyon jó a kedvem és nagyon kedves is tudnék magához lenni, ha megengedné.

Ezt az utóbbi mondatot már kissé pironkodva mondta. Elpirult a fehér cica is, majdnem annyira, mint a szalagja. De nem haragudott meg, sőt kedvesen elmosolyodott, ahogy Csucsura pillantott.

- Lehet, hogy tévedtem a daliás kandúrokat illetően? - tréfálkozott. - Maga biztosan tud kedves lenni. De nem is figyel rám! - mondta hirtelen szem-rehányóan.

Igaza volt. Csucusu már nem is hallotta az utolsó mondatokat. Merően nézte az utca másik oldalát, ahol egy róka és néhány patkány éppen befordulni készült egy mellékutcába. A piros-szalagos cica is észrevette, hogy másfelé bámul.

- Szóval nem érdekli, amit mondok? - csattant fel sértődötten. - Úgy látszik, mégis igazam volt a daliás kandúrokat illetően.

De Csucsunak már máshol járt az esze. Köszönés nélkül otthagyta a piros-szalagos cicát és a róka, meg a patkányok után eredt.

A piros-szalagos fehér cica dermedten nézett utána.

- Hát nem megmondtam! - mondta halkán. - Micsoda udvariatlan, neveletlen fickó. - És még csak be sem mutatkozott, - tette hozzá csaknem sírva. - Többet szóba sem állok vele! - mormogta végül dacosan és elindult az ellenkező irányba.

12. Rendőrkézen a tolvajok!

A kedves olvasók nyilván meglepve tapasztalják, hogy Csucusu és Egbert viselt dolgai helyett a Pocokvári Hírlap vezércikkét olvashatják. Ezúton szeretnék mindenkit megnyugtatni: nem történt tévedés - mint látni fogják - az itt leírtak sem szólnak másról

XI. évf. 28. szám POCOKVÁRI HÍRLAP június 13. péntek**RENDŐRKÉZEN A RÉG KERESETT TOLVAJOK!**

*A SAJTÜZLET KIFOSZTÁSÁT A HÍRES ÉNEKES AKADÁLYOZTA MEG!
LAPUNK MUNKATÁRSA VÉGIG KÖVETTE AZ ESEMÉNYEKET!!*

Páratlan ravaszsággal kitervelt rablást akadályozott meg a mai napon a rendőrség és a polgári lakosság összefogása. Mint ismeretes, az utóbbi időben elszaporodtak városunkban az üzleti lopások. A tolvajok különösen a tejtermékeket és húsféléket tüntették ki érdeklődésükkel. Mind ez ideig a rendőrség tehetetlen volt. A tolvajok mindig a legforgalmasabb időket választották ki, amikor az üzletek zsúfolva voltak. Ilyenkor elvegyültek a tömegben és amikor senki sem figyelt oda, elemelve a kiszemelt árut, észrevétlenül eltűntek zsákmányukkal.

A mostani eset azonban más volt. A banda - mert, mint utólag kiderült, a tettesek azonosak voltak azokkal, akik a bolti lopássorozatot elkövették - valahogy tudomást szerzett arról, hogy a főutcán levő sajtüzletbe nagy mennyiségű és nagy értékű áru érkezett. Három jólöltözött patkány meg egy nagyon elegáns idősebb borz ment be egyszerre az üzletbe. Az egyik kiszolgáló hölgy - egy gyöngytyúk - elmondta **lapunk tudósítójának - aki a bűncselekmény elkövetése után nyolc perccel már a helyszínen volt** - feltűnt neki, hogy a patkányok a borzot szinte támogatták, amikor az üzletbe léptek. Szóvá is akarta tenni, de egy másik vevő kiszolgálása miatt erre nem volt ideje.

A patkányok bejelentették, hogy nagy mennyiségű ementáli sajtra van szükségük, amelyet egy, a fészekből kiesett beteg madárfiókák javára tartott jótékonyági sorsoláson kívánnak értékesí-

teni. Ki is választották az árut és elkezdtek kihordani a szomszédos utca sarkán álló kiskocsiba. Az egyik patkány időközben elment és egy rendőrkutyával jött vissza. Az üzletet igazgató libának kérdéseire közölte, a főtörzsőrmesteri rangban levő kuvaszt megkérték, vigyázzon az utca sarkán levő sajtokra, hogy valaki el ne lopja, amíg a többi kihordják.

Miután a kiskocsit tetemes mennyiségű sajttal rakták tele, azt mondták, mindjárt visszajönnek a többiért és az egészet egyszerre fizetik ki.

- Addig biztosítéku itt marad a nagypapa, - mutatott rá a borzra a csoport vezetője, egy róka, aki később jött csak be az üzletbe.

Így a róka és a patkányok elvonultak a sajttal telt kiskocsival; a rendőrkutya is segített nekik. Az üzlet kiszolgálói várták, hogy visszajöjjenek. Amikor hosszú idő után sem tértek vissza, a széken szundikáló idős borzot kezdték kérdezgetni.

Kiderült, a borz nem is ismeri sem a rókát, sem a patkányokat. Az utcán szedték fel és elegánsan felöltöztették. Különben is süketnéma.

- Nem gyanakodtam, mert olyan becsületes külsejük volt, - mondta a liba.

- Különben is nagyon meghatódtunk mindannyian, - tette hozzá a gyöngytyúk, - amikor hallottuk, hogy az egész a fészekből kiesett beteg madárfiókák támogatása miatt történik.

- Hogy lehet az, hogy Ön, mint rendőr főtörzsőrmester, segítséget nyújtott a tolvajoknak? - kérdezte tudósítónk a kutyát.

- Nagyon nehéz volt a kiskocsi - válaszolta a kuvasz. - Különben is mi szolgálunk és védünk! - tette hozzá büszkén.

- És nem fogott gyanút? - kérdezte tudósítónk.

- Csak a másik sarokig toltam, - védekezett a rendőr. - Nem volt okom gyanakodni, azt mondták, nagyon szeretik a rendőröket.

Amíg lapunk tudósítója a tanukat faggatta, megérkezett a rendőrség is. Alig kezdték meg a nyomozást, amikor a dolgok váratlan fordulatot vettek. A rendőrkordonnál hirtelen mozgolódás támadt. A helyszínen tartózkodó Burkus alezredes, a város rendőrkapitánya odaszólt helyettesének, nézze már meg, mi történt. A főhadnagy csakhamar egy jól megtermett, fekete-fehér foltos macska kíséretében tért vissza.

- Jelentem, ez a macska nem volt hajlandó odébb menni, hiába parancsolt rá az őrszem. Mivel állandóan azt hangoztatta, hogy nagyon fontos közlendője van és személyesen Önnel akar beszélni, ide kísértem.

- Jól tette, főhadnagy, - mondta az alezredes. - Üdvözlöm, Csucus úr, - fordult a macskához. - Mit óhajt közölni?

Ekkor ismertem meg: Csucus volt a neves énekes.

- Éppen egyik hölgy ismerősömmel beszélgettem (itt kissé elpirult, bár ez csak a fehér foltjain látszott, a feketéken nem), amikor nagyon gyanús társaságot pillantottam meg - válaszolta Csucus. - Három patkányt láttam - akiket jól ismerek, mert már többször elkergettem

őket a Tejüzem közeléből, ahol biztonsági őrként dolgozom - egy róka társaságában, aki ismerősnek tetszett. Mikor jobban megnéztem, felismertem. A reklámügynökség elnök-vezérigazgatója volt, akit lopásért, csalásért, orgazdaságért és egyéb bűncselekményekért köröznék. Egy kiskocsit toltak, amely tele volt sajttal.

- Meg tudja mondani, hová mentek? - kérdezte izgatottan a rendőrkapitány.

Csucus jó megfigyelő volt és pontosan megjelölte a bűnözők rejtekhelyét.

Ennek hallatán **lapunk tudósítója a helyszínrre repült, megelőzve a kommandósokat.** Rövidesen azok is a helyszínrre értek, körülvették az épületet és megadásra szólították fel a bennlevőket. A híres énekművész, Csucus is velük tartott.

Válasz nem érkezett a felszólításra, így behatoltak az épületbe. Rövidesen elfogták a patkányokat, de a vezért, a rókát sehol sem találták. Csak egy botjára támaszkodó öreg mókust találtak még odabent, aki azt mondta, nem látott senkit. Már éppen el akarták engedni, amikor Csucsonak feltűnt, milyen naftalinszaga van.

- Ő az! - mutatott a mókusra, - csak egy régi mókusbundát vett fel.

A róka menekülni próbált, de Csucus erősen tartotta farkánál fogva, amíg a kutyák meg nem kötözték.

Így sikerült a rendőrség és a polgári lakosság együttműködése eredményeként leleplezni és felszámolni ezt a veszedelmes bűnöző társaságot.

A riportot készítette lapunk munkatársa:

Arany Málinkó

13. Az ünnepség

A szokásos pocokvári ünnepségen Csucusu ismét találkozik a piros-szalagos fehér cicával, de az nem akarja többé látni. Kitiüntetések adnak át. Csucusut is kitiüntetik a cica nagy ámulatára.

Pocokváron minden évben nagy ünnepséget rendeznek a város alapításának évfordulója alkalmából. Ebben az évben különös gonddal készült mindenki, mert ez a centenárium éve volt. A várost pontosan száz évvel ezelőtt alapította meg egy, a környező lápos rétekről idetelepedett pocok család, amelyik rövid idő alatt fel is virágoztatta az akkor még kis települést. A település eredeti neve Sárfészek lett, a Pocokvár nevet csak ötven éve kapta, amikor városi rangra emelték. Így a mai napra kétszeres ünnep esett: a város alapításának száz éves, várossá válásának ötven éves évfordulója.

Érthető tehát, hogy az egész város lázban égett. Már órákkal az ünnepség megkezdése előtt nagy tömegek gyűltek össze a városi parkban, sétálgatva, beszélgetve. Élvezték a szép nyári időt és a sokféle frissítőt, amiket a rögtönzött pavilonokban élelmes hörcsögök és rókák árusítottak.

Az ünnepség egyik fénypontja a - görényügy miatt megtépázott népszerűségét azóta visszanyert - Macskazene-kar előadása volt. Csucusu is korán kiment az előadás színhelyére, abban reménykedve, hogy sikerül ismét találkoznia a piros-szalagos fehér cicával. Reményében nem is csalatkozott, néhány perces járkálás után meg is pillantotta a cicát, aki egyedül üldögélt egy padon az árnyékban. (Nem akart a tűző napra ülni, félt, hogy fehér szőre a napfénytől kisárgul.) Csucusu legszívesebben odarohant volna, de visszatartotta magát és lassan a piros-szalagoshoz sétált. Az nem vette azonnal észre, csak akkor kapta fel a fejét, amikor Csucusu megszólította:

- Látom, egyedül van, remélem, nem zavarom?

A piros-szalagos cica szemei villámokat szórtak.

- De igen, nagyon is! - mondta haragosan.

Csucusu zavarba jött.

- Tudom, hogy nevetlenül viselkedtem, de higgye el, jó okom volt rá. Meg szeretném magyarázni...

- Nem vagyok kíváncsi a magyarázataira! - szakította félbe a fehér cica. - Már a múltkor sem kellett volna meghallgatnom magát. Tűnjön el!

Csucusu számított arra, hogy nem lesz szívélyes fogadtatásban része, de ilyen határozott elutasításra nem. Kezdte elveszíteni a türelmét, de azért újra megpróbálkozott.

- Kérem, hallgasson meg és mindent meg fog érteni. Először is szeretnék bemutatkozni, a nevem...

A piros-szalagos azonban ismét félbeszakította:

- Nem mutatkozzék be! Mondtam már, tűnjön el! Nem akarok magával megismerkedni, nem akarok magával találkozni, nem akarok magával beszélgetni! - kiabálta olyan hangosan, hogy a közelben tartózkodó három tűzok abbahagyta a csevegést és feléjük fordult. - És a nevét sem akarom megtudni! - fejezte be a cica dühösen.

- Pedig meg fogja tudni! - felelte Csucus is haragosan, azzal sarkon fordult és elment.

A piros-szalagos fehér cica meglepetten és csalódottan nézett utána.

Egbert a közelből figyelte a jelenetet és amikor Csucus eltűnt, odament hozzá és megszólította.

- Elnézést a tolakodásért, kisasszony, de azt hiszem, most nagyon igazságtalan volt a barátommal szemben, - mondta, tisztos távolban maradva, mert nem akarta, hogy a cica esetleg rajta töltse ki Csucus iránti haragját. (Egy macskánál ugyebár, sohasem tudhatja az egér.)

- Ki a maga barátja? - kérdezte meglepve a piros-szalagos fehér cica. - Csak nem az a macska?

- De igen, ő! - felelte Csucus. - Kár, hogy nem hallgatta meg, rá fog jönni, hogy tévedett vele kapcsolatban.

- Nem értem az egészet, - bosszankodott a piros-szalagos. - Kicsoda maga és hogy mer más dolgába beleavatkozni? És egyáltalán, ki ez a macska?

- Maga nem szokott újságot olvasni? - kérdezte Egbert. - De javasolom, most igyekezzünk, mert lekésünk a ünnepélyről! - tette hozzá sürgetőleg. - Ott mindjárt meg fog tudni mindent.

A piros-szalagos cica annyira meglepődött, hogy szót fogadott Egbertnek. Mire a helyszínre értek, az ünnepély már elkezdődött. A polgármester megnyitó szavai már elhangzottak és javában folyt a bevezető előadás, amelyet a helyi tudományegyetem történelem professzora - egy macskabagoly tartott. A professzor foglakozott a város alapításának és fejlődésének történetével és kiemelte azt a meghatározó szerepet, amelyet a régióban betöltött.

A professzor előadása után ismét a polgármester vette át a szót. Ismertette azokat az eredményeket, amelyeket az utóbbi időkben - persze az ő polgármestersége alatt - a város elért és méltatta azokat, akik ebben jelentős szerepet vállaltak. Természetesen megemlíttette a Macskazene-karnak a kórusfesztiválon elért első helyezését is.

Ezek után került sor a kitüntetésekre. Elsőnek az egyetem rektora kapott „Nagy-bagolyrendet” tudományos eredményeiért, majd - a közönség tomboló tapsa közepette - a kórus karnagya, a fekete kandúr és Csucus kapta meg az énekművészet egyik legnagyobb elismerését, az „Arany-hársfa díjat”.

A piros-szalagos fehér cica csak most ismerte fel Csucusot - legnagyobb ámulatára. Az előbb még mellette helyet foglaló Egberthez akart fordulni, de az addigra odament a kórushoz, mert tudta, hogy az ő fellépésük következik.

Ezután a város rendőrkapitánya adta át a város közbiztonságának megőrzésében elért eredményekért járó kitüntetések. Az elmúlt napokban történtek miatt Csucsut is kitüntették.

Amikor Csucsu - a megjelentek hangos éljenzése mellett - átvette a kitüntetést, fellépett az emelvényre főnöke, a dobermann is és idegességében torkát köszörülve így szólt hozzá:

- Röstelkedve, de elismerem, hogy tévedtem az Ön megítélésében, - mondta zavartan. - Tartozom az igazságnak azzal, hogy Ön kiváló macska, talán még kutyának is beválna.

Keményen mancsot rázott Csucsuval, majd gyorsan hátat fordított és elment.

14. Mi történt az utcabálon?

A Macskazene-kar ünnepi koncertet tart, utána utcabál következik. Csucsu nem kéri fel a piros-szalagost, de Egbert közbelép

Az ünnepély végén a Macskazene-kar díszelőadása következett. A kórus nagyon alaposan felkészült, nem engedhettek meg maguknak még egy botrányt. A műsorból természetesen kimaradtak a kutya-dalok és kecske-sanzonok. Ennek ellenére a kutyák nagy része, élükön a Kutyaházi Ugatókórus karmesterével, egy buldoggal, tüntetően kivonult, amikor a kórus elfoglalta helyét a színpadon.

Az előadás a szokásos népszerű számokkal kezdődött. A karnagy nagyon vigyázott a hangszerelésre, így nem csoda, hogy a közönség tapsorkánnal köszöntötte a népszerű „Holdfényes sétákat”, hangos éljenzéssel üdvözölte a „Felmásznék érte” kezdetű dalt Csucsu parádés előadásában és ütemes tapssal kísérte a záróakkordokat.

Az előadás után a rajongók hada megrohanta Csucsut, hogy autogramot kérjen tőle. Csucsu már megszokta a népszerűséget, így nagy gyakorlata volt neve alakaparárásában és nem is nagyon figyelt rá, kinek adja. Inkább azt leste félszemmel, látja-e az ünneplést a piros-szalagos fehér cica és milyen képet vág hozzá.

Látta bizony! Csucsu, aki elég messze volt tőle, nem figyelhette meg, hogy változnak az arcán az érzelmek. Először meglepett arcot vágott, amely később a teljes elképedésbe váltott át, azután egyre komorabb lett, előbb haragos, majd szomorú, végül elfordította a fejét. Egbert, aki az előadás után visszament hozzá, látta, hogy a szemei könnyekkel telnek meg. Megsajnálta, de nem állhatta meg, hogy ne leckéztesse meg az előbbi pökhendiségéért.

- Most már tudja, hogy egyáltalán ki ez a kandúr és talán rájött arra is, ki vagyok én, - mondta kissé gunyorosan, de minden bántó él nélkül.

A piros-szalagos nem is sértődött meg, hanem lehajtotta a fejét és végül kitört belőle a sírás. Egbert megsajnálta.

- Ne legyen elkeseredve, nincs veszve semmi, most következik a táncmulatság, az utcabál - biztatta a cicát. - Biztos felkéri magát, de ha nem, majd másképpen segítünk a dolgon.

A piros-szalagos kissé megvigasztalódott, letörölte könnyeit, majd elvonult a mosdóba, hogy rendbehozza és kicsinosítsa magát, megigazítsa piros masniját és kikéfélje és kellően divatosra borzolja fel a szőrét.

Az utcabál rövidesen megkezdődött. A Macskazene-kar helyét a pódiumon egy tücsökzenekar váltotta fel, az húzta a talpalávalót. Csakhamar tetőfókára hágott a hangulat. Szinte mindenki táncolt. Eleinte a megszokott felállásban járták a táncot, macska a macskával, rigó a rigóval, esetleg elvétve egy pocok egy ürgével, de később megkezdődtek a lekérések és így rendkívül szokatlan párok alakultak ki: Itt egy csóka járta a csárdást egy mókuskával, amott egy kecske táncolt egy tűzokkal, még arrébb egy kanalas-gém meg egy malac ropta a táncot. Ott táncolt a fehér báránka is egy nyúllal, nyakán vadonatúj csengettyű. A polgármester, a közlgő választások tudatában füvel-fával táncolt, mindenkit felkért, aki az útjába került.

8. kép: Mindenféle állatok táncolnak egymással, a fenti leírás szerint

Csucus is nagy forgalmat bonyolított le, egymás után kérte fel az előbb őt éltető rajongóit, különösen azokat, akiknek autogramot adott. Csak egyvalakit nem kért fel: a piros-szalagos fehér cicát. Többször is eltáncolt a közelében, sőt amikor lekérték a táncpartnerét, el is indult feléje, de rá se nézett és elment mellette. A fehér cica pedig csak ott ácsorgott a táncparkett szélén és várta, hogy Csucus felkérje. Többen is odaléptek hozzá, hogy táncra kérjék, de mindenkit visszautasított azzal, hogy rosszul érzi magát és csak várt tovább. Megpróbált magán uralkodni, de látszott, hogy mindjárt elsírja magát. Egbert, aki nem szeretett táncolni, lebonyolított ugyan két-három felkérést, miközben figyelte Csucsut és a piros-szalagost, de alig várta, hogy megszabaduljon partnereitől. Ahogy ez megtörtént, odament a fehér cicához és felkérte.

- Remélem engem nem utasít vissza, - mondta és a cica könnyein át, mosolyogva nemet intett.

Elkezdtek táncolni, közben Egbert vigasztalta.

- Ne csüggedjen, most jön a mi időnk. Mindjárt következik a hölgyválasz.

Valóban a hölgyválasz következett, de Egbertéknek csalódniuk kellett. Mire a fehér cica Csucushoz ért, már őt másik rajongója várta, hogy felkérhesse: két cica, egy nyest, egy menyét és egy fácán. Alig táncolt egy-két lépést, máris lekérte valamelyik. Közben újabbak csatlakoztak az előbbiekhöz. A piros-szalagos cica többször is próbálkozott, de valahogy mindig megelőzték. Egbert ott állt mellette és biztatta:

- Legyen türelemmel még egy kicsit, rövidesen én is tudok segíteni.

És tényleg, a konferálást vállaló páva (aki nem mert résztvenni a táncban, mert félt, hogy letapossák a farkát) kihirdette:

- Vegyes válasz! (Ami azt jelenti, hogy mindkét nem lekérheti a másikat.)

Ekkor Egbert intett a fehér cicának, aki Csucsuhoz lépett. Most is megelőzte valaki - egy liba - hogy Csucsut lekérje táncosától. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, odalépett hozzá Egbert és felkérte táncolni. A liba elcsodálkozott, de nem mondhatott nemet.

- Nagyon vártam, hogy felkérjen, - mondta piros-szalagos, - de megértem, hogy haragszik rám. Ha akarja, itt is hagyhatom.

- Dehogyan akarom! - kiáltott boldogan Csucsu. - Én is alig vártam, hogy találkozzunk végre. Nagyon sok megbeszéltnivalónk van. De azt javaslom, hagyjuk itt a táncolókat, mielőtt újra lekérnek és sétáljunk egyet a parkban.

Így is történt. Egbert elégedetten nézett utánuk, és már csak arra várt, hogy valaki megszabadítsa táncpartnerétől, aki azóta, hogy felkérte, egyfolytában locsogott. De még sokáig kellett csetlenie-botlania, mert a szószátyár libát sokan ismerték és senki sem akarta lekérni.

15. Egbert intézkedik

A kórus megbeszélést tart. Egbert új kórustagot mutat be. Kiderül, hogy lesz előadó-körút, de milyen feltétellel?

A sikeres fellépés utáni napon a Macskazene-kar ismét a szokott helyen gyülekezett. A kórustagok lassacskán szállingóztak csak be, de ezzel ma nem tördött senki. A fekete kandúr karnagy is jókedvű volt és elnézően vette tudomásul, hogy a megbeszélt időpontban a tagoknak csaknem a fele még nem érkezett meg. Egbert sem volt még ott, Csucsu is késett. Mindenki az előző napi előadásról beszélt és az a ritka dolog történt, hogy egymást dicsérgették és senki sem bírálta a másikat, annak vélt vagy valós hibája miatt. Még a távollevőket sem szidták, ami ugyancsak szokatlan volt itt is, ahogy szokatlan csaknem minden gyülekezetben.

A fekete karnagy végül meglegelte a várakozást és karmesteri pálcájával megkocogtatta a szokásos befőttesüveget,

- Figyelmet kérek! - kezdte, de senki sem figyelt rá.

Még kétszer próbálkozott, de a beszélgetésbe merült hallgatóság sehogy se akart tudomást venni róla. Végül döntő lépésre határozta el magát: földhöz vágta a befőttesüveget, ami azután hangos csörömpöléssel összetört. Ettől végre elhallgattak a jelenlevők.

- Na végre! - mondta a kandúr, majd így folytatta: - Először is köszönetet szeretnék mondani a kórus minden tagjának, bár erre úgy látszik, most nincs

meg a lehetőség, - tette hozzá, körülnézve. - Most az egyszer elnézem a fegyelmezetlenséget, de a jövőben megkövetelem, hogy mindenki időben itt legyen. Sajnos az előadó-körútról valószínűleg le kell mondanunk. Nemcsak az álhermelin ügy miatt, - tette hozzá védekezően, miután a bejelentésre elégedetlen moraj hallatszott a tagság köréből. - A Keselyű Travel utazási iroda vállalta az út megszervezését az eset után is. De sajnos a Keselyű Travelt bezárták. Keselyű, az igazgató, a főkönyvelővel, egy héjával együtt megszökött. Az utazni akarók hiába várták az indulást, akiket pedig külföldre vittek, ott is ragadtak. - Majd vigasztalólag hozzátette: - Van még némi remény, talán Egbertnek sikerült intézni valamit.

- Lehet, hogy szerencsénk van, - szólt közbe valaki. - Talán mi is pórul jártunk volna.

- Lehet, - mondta röviden a karnagy, aki már le szeretne zárni a kínos kérdést, - most mindenesetre ne ezzel foglalkozzunk! Mielőtt elkezdenénk a próbát, be szeretnék mutatni valakit. Tessék befáradni! - szólt ki az ajtón.

Mindenki odanézett és meglepetésükre Egbertet pillantották meg. És nem is egyedül. Egyszerre csak ott állt a karnagy előtt és mellette... Na mit gondoltok, ki állt mellette zavartan, pironkodva, lesütött szemmel?... Hát persze, hogy ő, a piros-szalagos fehér cica!

Újra kitört a zivaj, úgy, hogy a karnagynak ismét meg kellett kocogtatni valamit. Miután a befőttesüveg már nem állt rendelkezésre, pálcájával jobb híján az asztalra csapott egy nagyot. Amikor a kórus tagjai végre elcsendesedtek, Egbert bemutatta a fehér cicát.

- Nemrég ismerkedtünk meg. Azt hiszem, a kórus értékes tagot nyer vele - mondta. - Én mindenesetre szívből ajánlom.

- Már meghallgattam és én is javaslom, hogy vegyük fel a kórusba! - szólt közbe támogatóan a fekete. - Szólóénekesnek is alkalmas.

- Sőt, szerintem igen szép duetteket énekelhet vele! - tette hozzá Egbert, az ajtón belépő Csucsura mutatva, akinek meglepetésében földbe gyökerezett a lába. - Csucus! Engedd meg, hogy bemutassam a Macskazene-kar új szólóénekesét. Különben hol voltál eddig?

- Mostanáig őt kerestem, - hápogott védekezve Csucus, ahogy valamennyire magához tért a meglepődésből. - Én is szerettem volna beajánlani a kórusba, de te úgy látszik megelőztél.

Közben Egbert mondott valamit a karnagynak, mire az újra csendet kért.

- Most már igazán itt az ideje, hogy a próbát elkezdjük, mert a jövő héten mégis indulunk az előadó-körútra.

Erre ismét kitört a hangzavar. Mindenfelől kiáltások hangzottak: - Az előbb azt mondtad, hogy elmarad! - Azt hittük, hogy már nem lesz előadó-körút!... Jaj de jó, utazunk!... Ez aztán a kellemes meglepetés!... - Ilyen és hasonló megjegyzések hangzottak el.

A karnagy megvárta, amíg elcsendesednek, majd folytatta:

- Igen megyünk! - jelentette ki határozottan. - Igaz, hogy lemaradtunk a Keselyű Travel szervezésében indított utazásról, de Egbert barátunk - megbízásomból - tárgyalásokat folytatott más városokkal és sikerrel járt. A részleteket én sem ismerem, jobb lesz, ha ezekről ő maga számol be.

A bejelentésre óriási tapsvihar tört ki. Amikor végre elült, Egbert felmászott a karnagy kottatartójára és onnan kezdett beszélni.

- A Macskazene-kar eddig elért eredményeinek köszönhetően sikerült több várossal és településsel megállapodni. Hogy csak a legközelebbi előadásainkat említsem, a jövő hét végén Kecskéházán lépünk fel, azután pedig Bárányfüreden, ami - tekintettel arra, hogy a város a nyári évadban telve van üdülőkkel - igen nagy megtiszteltetés.

Természetesen erre még nagyobb lett a zivaj. A fekete alig tudott rendet csinálni. A végén pálcájával akkorát ütött az asztalra, hogy darabokra tört. Egbert folytatta:

- Van azonban a fellépésünknek egy feltétele, amit még te sem ismersz, - fordult a karnagy felé Egbert. - Együtt kell fellépünk egy másik énekkel.

- Nem túl jó hír, de majd csak megegyezünk valahogy, - nyugtatgatta magát a fekete. - Sikerült azokkal is tárgyalnod? - fordult Egberthez.

- Hát, tudod, még nemigen tudtunk megegyezésre jutni, - felelte Egbert zavartan.

- Melyik az az ének? - kiáltott fel a karnagy rosszat sejtve.

- A Kutyaházi Ugatókórus, - válaszolta Egbert, majd jobbnak látta, hogy a bejelentés hatására kitört, minden eddiginél nagyobb felháborodást és zűrzavart kihasználva lemásszon a dobogóról és elhagyja a termet.

16. Minden jó, ha...

Egbertnek sikerül a két énekkel kibékíteni és elindulnak az előadó-körútra

A két ének tagjai egymással szemben álldogáltak és ellenségesen méregették egymást. Egbertnek nem csekély erőfeszítésébe került, amíg sikerült nyélbe ütnie a találkozót. Ő maga a két kórus között középen állt, a két karnagy, a fekete kandúr és a bulldog társaságában. A feszült csendet Egbert törte meg.

- Kedves kórustagok, vagy még inkább, kedves művésztársaim!

9. kép: Egyik oldalt kutyák, a másikon macskák állnak, közöttük áll és magyaráz Egbert.

- Tudom, hogy a két ének tagjai között nemcsak az ősi ellentétek, hanem a közelmúlt eseményei is szítják az egymás iránti bizalmatlanságot. Mi-

után abban a kellemes - legalább is jelenleg kellemes - helyzetben vagyok, hogy nem vagyok sem kutya, sem macska, senki sem vádolhat elfogultsággal. Elsősorban biztosítani szeretném kedves kutyabarátainkat, hogy a kutyadalmak a nyilvános főpróbán olyan rosszul sikerült előadásával a Macskazene-kar nem megsérteni akart benneteket. Ennek alátámasztására az énekkar karnagya elnézést kér az Uगतókorustól.

- Így van? - fordult a fekete kandúrhoz Egbert.

- Igen így, - bólintott a karnagy kényszeredetten. - Sajnálatos balfogás volt, elnézést kérek.

- Ugyanakkor - folytatta Egbert, - meg kell mondanom, helytelen volt egy rosszul sikerült előadás miatt a kórust olyan hevesen megtámadni. Igazam van? - fordult a bulldoghoz.

- Igazad van! - morgott a kutya bosszúsan.

- Nos tehát - folytatta Egbert, - ezek után rátérhetünk a közös munkára. Mindkét énekkarnak az a célja, hogy az előadó-körút jól sikerüljön. Javaslom, a két karnagy üljön össze és egyezzen meg műsorban. A két kórus pedig tegyen meg mindent, hogy saját előadása minél jobban sikerüljön. Ami engem illet - tette hozzá, - szívesen részt veszek mind a két énekkar munkájában.

Egbert szavait a kutyák helyeslő vakkantásokkal, a macskák egyetértő nyávogással kísérték. Amikor az énekkarok szétoszlottak, odament Csucsuhoz, aki a piros-szalagos cicát átkarolva beszélgetett a többiekkel.

- Gratulálok a beszédedhez, mindenben igazad volt, - fordult hozzá Csucsuh. - De hadd kérdezzek valamit! Tudom, szépen megtanultál dorombolni, de hogy akarsz mind a két kórus munkájában részt venni? - kérdezte kíváncsian.

- Nem gond, - válaszolta könnyedén Egbert, - megtanulok ugatni is! - De javaslom, - súgta oda halkán - az énekpróbák mellett mindenestre tanuljatok valami önvédelmi sportot is, például karatézni.

V É G E

(fülszöveg)

Egbert, az eszes egér, barátjával, a vegetáriánus macskával, Csucsival magánnyomozó irodát nyit. A Bееea nevű kisbárány ellopott csengettyűje után nyomozva különböző bűntényeket lepleznek le, miközben tevékenyen részt vesznek mindketten a Macskazene-kar munkájában. Leleplezik a szélhámos menedzsert és segítségükkel a kórus elindulhat az előadó-körútra.

(A kiadó megjegyzése: A könyv alapján készült rádió-mesejátékot a Petőfi Rádió 2005. augusztus 21-én 13 óra 15 perckor közvetítette.)

